

UNLOCKING THE TRUTH

COME OVER TO THE OTHER SIDE

SANTA MUERTE

Η Αγία του Θανάτου

GLAMIS

Το Μυστικό του Κάστρου

ΑΓΚΡΙΠΑ ΦΟΝ ΝΕΤΕΣΧΑΙΜ

Η Απόκρυφη Φιλοσοφία

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΤΙΑ ΠΟΛΙΟΡΚΟΥΣΑΝ ΝΑΥΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ

TOWNSEND BROWN

Ο Αφανής Εφευρέτης των ΑΤΙΑ Πίσω από την CIA

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το UNLOCKING THE TRUTH
σας καλωσορίζει σε ένα νέο ταξίδι
στην άλλη πλευρά!

7 ΑΓΚΡΙΠΑ ΦΟΝ ΝΕΤΕΣΧΑΙΜ

Η Απόκρυφη Φιλοσοφία

11 SANTA MUERTE

Η Αγία του Θανάτου

15 GLAMIS

Το Μυστικό του Κάστρου

23 TOWNSEND BROWN

Ο Αφανής Εφευρέτης
Πίσω από τα ΑΤΙΑ της CIA

25 Αποκαλύπτοντας

την Κοσμική Κληρονομιά
Η Υπόθεση της Πανσπερμίας

27 PINE GAP

Αυστραλία: Ξετυλίγοντας τα Μυστήρια
στην Έρημο

29 Όταν τα ΑΤΙΑ Πολιορκούσαν Ναυ- τική Βάση των ΗΠΑ στην Ιαπωνία

Το Unlocking the Truth, είναι ένα τετραμηνιαίο μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα περιοδικό που διανέμετε ΔΩΡΕΑΝ από την Ερ.Ε.Ν.Ζω, και ασχολείται με την έρευνα του αγνώστου και των ανεξήγητων φαινομένων. Ολόκληρο το έργο στηρίζεται αποκλειστικά σε δωρεάν παραχώρηση υλικού (προσωπικές έρευνες, κείμενα, φωτογραφίες) ερευνητών, οι οποίοι δραστηριοποιούνται στο χώρο της εναλλακτικής αναζήτησης.

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Κείμενα, γραφικά, λογότυπα, φωτογραφίες, αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία και ως συλλογικό έργο προστατεύεται κατά τις σχετικές διατάξεις του ελληνικού δικαίου, του ευρωπαϊκού δικαίου και των διεθνών συμβάσεων περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Η μη τήρηση των ανωτέρω επισύρει τις κυρώσεις του Ν. 2121/1993, άρθρο 66. Τα άρθρα που υπογράφονται δεν εκπροσωπούν υποχρεωτικά την άποψη του περιοδικού.

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

3 Όψεις του Φανταστικού
στον Νεοελληνικό Πολιτισμό

5 Μυστήρια από την Αρχαιότητα

33 Ο Ελληνικός Τύπος
στην Υπηρεσία του Παραφυσικού

37 Στενές Επαφές

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ – ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Θανάσης Βέμπος
Έρικ Σμυρναίος
Απόστολος Χειρδάρης
Γιώργος Λεκάκης
Μηνάς Τσικριτσήs
Αντώνης Αντωνιάδης
Δημήτρης Μακριδόπουλος
Παναγιώτα Πρέκα Παπαδήμα
Γιώργος Χαραλαμπίδης
Ειρήνη Σπανοπούλου
Στελίνα Μαργαριτίδου
Δήμητρα Παράσχου
Σταυρούλα Κωνσταντοπούλου
Βαγγέλης Βενιζέλος
Jose Antonio Caravaca
Ματίνα Μαντά
Edoardo Russo
Αγγελής Μπεκιάρης
Σταύρος Χατζόπουλος
Brandy Slughorn

Email:

UtTmagazine2017@gmail.co

ΟΥΦΕΙΣ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ ΣΤΟΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Σε αυτή την κατηγορία εντάσσονται όλοι οι κακοποιοί δαίμονες που έπλασε η φαντασία του λαού με αφετηρία τις ασθένειες που μάστιζαν τον ελλαδικό χώρο ως τις αρχές του 20ου αιώνα, οπότε ανακαλύφθηκαν τα φάρμακα που τις καταπολεμούσαν. Οι δαίμονες αυτοί αποτελούσαν την προσωποποίηση των λοιμωδών μεταδοτικών ασθενειών που

κατέληγαν σχεδόν πάντα στο θάνατο του ασθενούς και οι οποίες ξεκλήριζαν χωριά ολόκληρα. Οι ασθένειες αυτές εξαπλώνονταν σαν επιδημίες και ήταν κυρίως η χολέρα, η πανούκλα και η φυματίωση. Η πανούκλα μάλιστα θεωρούνταν η πρωταρχική αιτία όλων των ασθενειών και πιστευόταν πως προερχόταν από τον ίδιο τον Διάβολο. Οι Ασθένειες, όπως τις φαντάστηκε ο λαός, έχουν τη μορφή γριάς και δανείζονται το όνομα της νόσου: Πανούκλα, Χολέρα, Βλογιά, Θέρμη, Γαστέρα, Χτικιό. Συνήθως είναι πολύ αδύνατες και μαυροφόρες, μοιάζουν δηλαδή στην εμφάνιση με τις Στρίγγλες και τις Γελλούδες.

Η Πανούκλα ειδικότερα, παρουσιάζεται άλλες φορές τυφλή κι άλλες φορές ως τρίδυμο (ανάμνηση των τριών μοιρών), που η μία κρατά κατάστιχο για να γράφει εκείνους που θα πάρει, η άλλη ψαλίδι για να τους λαβώνει και η Τρίτη σκούπα για να τους σαρώνει. Αν εξαιρέσουμε τις μαγικές τελετές για την προφύλαξη από τις ασθένειες που, όπως φαίνεται, τελούνταν μέχρι τα τέλη του 19ου αιώνα στις αγροτικές και κτηνοτροφικές περιοχές, δηλαδή την περίζωση του χώρου που κινδύνευε, ο λαός στηριζόταν στους προστάτες αγίους κάθε τόπου για την καταπολέμηση τους, γι αυτό και πολλές φορές εμφανίζονται στις παραδόσεις άγιοι και αγίες που λαβώνουν ή διώχνουν τις επικίνδυνες γριές. –Φίλιππος Μανδηλαράς, Τα ξωτικά, Εκδόσεις ΦΥΤΡΑΚΗ-

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Υπάρχουν μερικά ιστορικά μυστήρια που δεν μπορούν ποτέ να λυθούν. Μερικές φορές αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το σχετικό ανασκαφικό υλικό έχει χαθεί ή έχει καταστραφεί ένας αρχαιολογικός χώρος. Άλλες φορές, επειδή οι νέες αποδείξεις είναι απίθανο να παρουσιαστούν ή τα επιζώντα στοιχεία είναι πολύ ασαφή για να οδηγήσουν τους μελετητές σε μια συναίνεση. Η έλλειψη απαντήσεων όμως, κάνει αυτά τα αινίγματα πιο ενδιαφέροντα.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ «ΜΠΕΝΜΠΕΝ»

Η πέτρα «Μπενμπέν», που πήρε το όνομά της από το λόφο, ήταν μια ιερή πέτρα στο ναό του Ρα στην Ηλιούπολη, και σημαίνει «αυτό που ακτινοβολώντας, εκτοξεύεται στον ουρανό». Σύμφωνα με την Ηλιούπολη παράδοση στην συγκεκριμένη τοποθεσία έπεσαν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου. Το «μπενμπέν» συνδέθηκε με τον χαλαζίτη, που είναι εξαιρετικά ανθεκτικός σε μεγάλες θερμοκρασίες. Το «μπενμπέν» αποτέλεσε το πρωτότυπο για τους οβελίσκους και τις κορυφές των πυραμίδων, ενώ μοιάζει εκπληκτικά με μια κάψουλα του διαστημολογίου «Απόλλων». Στη συνέχεια το επένδυαν με κράμα χρυσού και ασημιού. Εικάζεται ότι το «μπενμπέν» προσγειώθηκε στην Ηλιούπολη (κοντά στο σημερινό Κάιρο) πάνω σε ένα τεχνητό λόφο («νησί της φωτιάς»), που μοιάζει με πλατφόρμα απογείωσης. Σύμφωνα με μια ιερογλυφική επιγραφή, ο φαραώ Πιανχί αντίκρισε γύρω στο 751 π.Χ. το «μπενμπέν» από πολύ κοντινή απόσταση. Ανοίγοντας την πόρτα του ναού, είδε τον θεό Ρα. Σε έναν πάπυρο αναφέρεται ότι «ο ουρανός μιλά, η γη τρέμει και δονείται, το έδαφος ανοίγει, όταν εκείνος [Ρα] διασχίζει τον ουράνιο θόλο. Ο ουρανός χαμογελά, όταν ο βασιλιάς ανέρχεται στον ουρανό. Η βροντερή καταιγίδα τον κινεί. Ο βασιλιάς πετάει, μακριά σας, σαν πουλί. Δεν ανήκει στη γη, ανήκει στον ουρανό».

Τα «μπενμπέν» είναι συχνά εγχαραγμένα με επιγραφές και εικόνες. Το πουλί θεότητα Μπενού, που ίσως ήταν η έμπνευση για το φοίνικα, τιμόταν στην Ηλιούπολι, όπου λεγόταν ότι ζούσε στην πέτρα «μπεμπέν» ή στην ιερή ιτιά. Σύμφωνα με τον αιγυπτιολόγο Barry Kemp, η συσχέτιση μεταξύ του «μπενμπέν», του φοίνικα και του ήλιου μπορεί να οφείλεται σε παρήχηση των λέξεων: η ανατολή, «ουεμπέν», του ήλιου που στέλνει τις ακτίνες του στο μπενμπέν, στο οποίο ζει το πουλί μπενού. Η γραμμή 600 και 1652 από τα Κείμενα των Πυραμίδων μιλάνε για τον Ατούμ καθώς, «ανατέλεις, όπως το μπενμπέν, στον Οίκο του Μπενού στην Ηλιούπολι.»

Αποκαταστημένο πυραμίδιο από μία από τις πυραμίδες στη Γκίζα, που συμβολίζει το "Μπενμπέν"

Πέτρα Μπενμπέν από την πυραμίδα του Αμενεμχέτ Γ' στο Ντασκούρ, Εικοστή Δυναστεία.

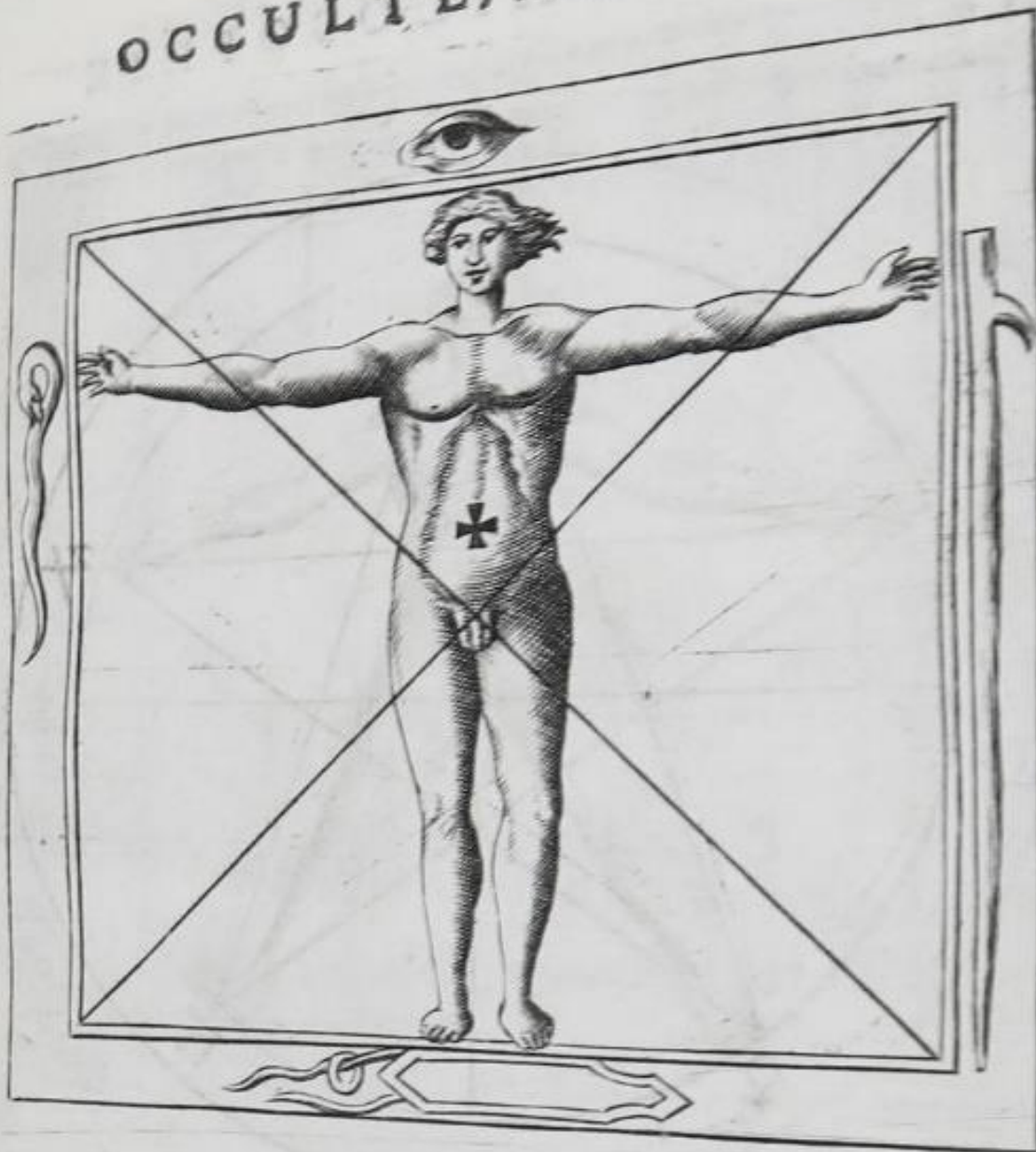
ΑΓΚΡΙΠΑ ΦΟΝ ΝΕΤΕΣΧΑΙΜ

Η ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ο Χάινριχ Κορνέλιους Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ (1486-1535), από την Κολονία, ήταν η σημαντικότερη μορφή της εποχής στο μεταίχμιο ανάμεσα στην αρχαία μαγεία και στη νέα φυσική επιστήμη. Είχε ευρύτατη μόρφωση και έζησε μια ζωή περιπετειώδη και πολυτάραχη, κατά την οποία απέκτησε τη φήμη του συνεργού του διαβόλου. Σε αυτό συνέβαλε το γεγονός ότι ανέλαβε επιτυχώς τον ρόλο της υπεράσπισης σε μια δίκη μαγισσών στη γαλλική πόλη Μετς και ότι συνοδευόταν από έναν μαύρο σκύλο, ο οποίος σύμφωνα με τις λαϊκές δοξασίες ήταν η ενσάρκωση του ίδιου του διαβόλου.

Για τον Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ, ένας μάγος ήταν ένας λόγιος ιδιαίτερης σημασίας, αφού η επιστήμη του περιέκλειε τη θεολογία (το υπερκόσμιο) και τη φυσική επιστήμη (το εγκόσμιο) και ταυτόχρονα υπερέβαινε και τις δύο. Ο Νετεσχάιμ ανέπτυξε κυρίως μια «αρχή της αντιστοιχίας» υψηλών αξιώσεων, που έδινε τη δυνατότητα παραγωγής μαγικών θεραπευτικών ουσιών, αξιοποιώντας τη συγγένεια των πραγμάτων που γίνεται αντιληπτή στα φαινόμενα τους. Βασιζόμενο στη φιλοσοφία του Αριστοτέλη, στην αστρολογία του Πτολεμαίου, στη νεοπлатωνική φιλοσοφία και στις καββαλιστικές θεωρίες του Μεσαίωνα, το φιλόδοξο αυτό έργο θεωρείται ότι αποτελεί τη σημαντικότερη και πιο επιδραστική απόπειρα να αναδειχτεί η συνύπαρξη των πράξεων μαγείας με τη γνωστή φυσική τάξη και τις θρησκευτικές αντιλήψεις.

Σύμφωνα με τον Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ, το σύμπαν περικλείεται από τρεις ιεραρχικά δομημένους κόσμους: των στοιχείων, των ουράνιων σωμάτων και των αγγέλων (πνευμάτων). Το μέσο που χρησιμοποιεί το πνεύμα για να θέσει σε κίνηση την ύλη είναι η κοσμική ψυχή, την οποία αποκαλεί πέμπουσία (την πέμπτη ύπαρξη), γιατί δεν συγκροτείται από τα τέσσερα στοιχεία, αλλά από ένα πέμπτο, ανώτερο από αυτά. Η κοσμική ψυχή συμβολίζει τη δύναμη που ζωογονεί τα πάντα. Επειδή ο άνθρωπος ως μικρόκοσμος, αντικατοπτρίζει τον μακρόκοσμο, έχει μερίδιο και στους τρεις κόσμους και μπορεί να εισχωρήσει σε αυτούς.

Αρχή της αντιστοιχίας

Το εκάστοτε ανώτερο επίπεδο επιδρά στο κατώτερο φτάνοντας μέχρι και τον κόσμο των στοιχείων. Στη μαγεία του Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ ισχύει η αρχή της αντιστοιχίας: το ανώτερο επιδρά στο κατώτερο και αντιστρόφως και για ότι βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο υπάρχει αμοιβαία επιρροή λόγω της συμπάθειας στην ομοιογενή ουσία τους. Σε αυτούς τους κοσμικούς συσχετισμούς βασίζονται όλες οι μαγικές επιδράσεις. Κατά αυτόν τον τρόπο μπόρεσε ο Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ να εξηγήσει ότι μπορεί κανείς να προσελκύσει στη Γη τις ουράνιες δυνάμεις, τα πνεύματα και δαίμονες, συγκεντρώνοντας για παράδειγμα τα γήινα αντικείμενα που αντιστοιχούν στη συγκεκριμένη σφαίρα (φυτά, πέτρες, μπαχαρικά, μέταλλα, ζώα) ή κατασκευάζοντας σφραγίδες με ειδικά μαγικά σύμβολα.

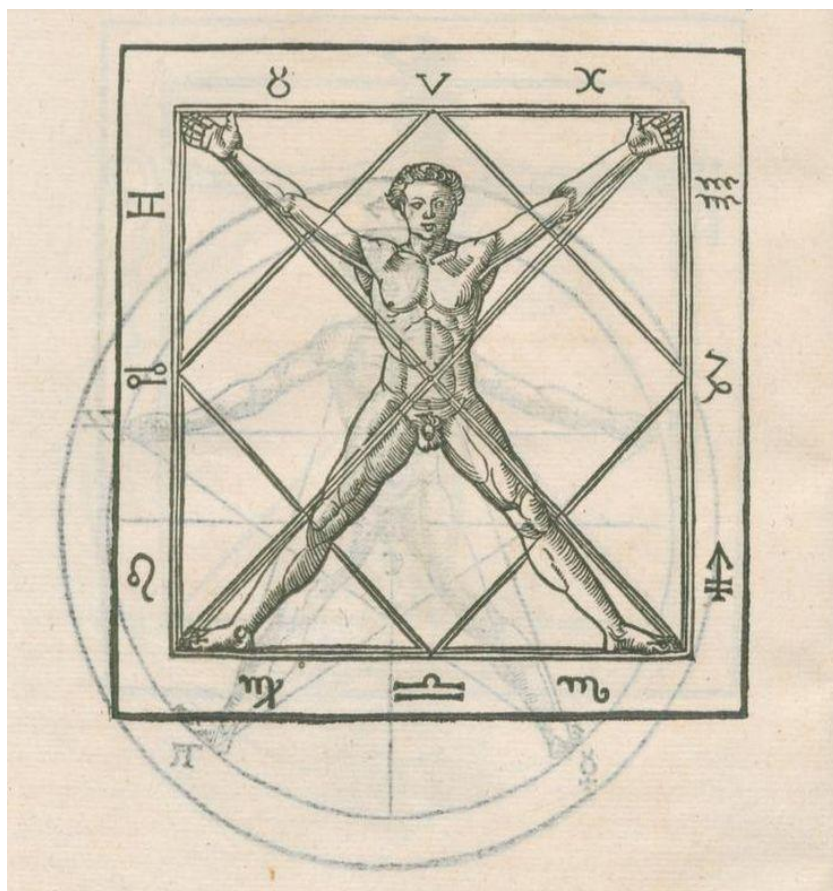
Το μυστικό των χαρακτήρων

Βάσει της θεωρίας του, ο Αγκρίπας φον Νετεσχάιμ έδινε οδηγίες για το ποια σημάδια έπρεπε να χαραχθούν σε τάλισμαν (φυλαχτά). Αυτά ήταν οι λεγόμενοι «χαρακτήρες», δηλαδή μαγικοί συμβολισμοί συγκεκριμένων πλανητών, αγγέλων και δαιμόνων. Η ανεύρεση των χαρακτήρων αυτών γινόταν μέσα από πολύπλοκες πράξεις μαγείας, ενίοτε με αφετηρία τα γράμματα στα εβραϊκά του εκάστοτε πνεύματος.

Ο Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ συνέδεε τους χαρακτήρες και με μαγικά τετράγωνα, που αντιστοιχούσαν πάλι σε συγκεκριμένα πνεύματα.

Το σύστημα της μαγείας

Όσον αφορά τη χρησιμοποίηση της μαγείας ως μέσο για την απόκτηση δυνάμεων του ανώτερου κόσμου, ο Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ διέκρινε τρία είδη μαγείας: τη φυσική για τον κόσμο των στοιχείων, την ουράνια για τον κόσμο των ουράνιων σωμάτων και την θρησκευτική για τον κόσμο των πνευμάτων. Η μετάβαση από αυτά τα τρία είδη μαγείας νοείται ως ιεραρχική πορεία, που οδηγεί από τη φυσική επιστήμη και στη συνέχεια τα μαθηματικά (αστρολογία) στη θεολογία και επομένως στον Θεό.

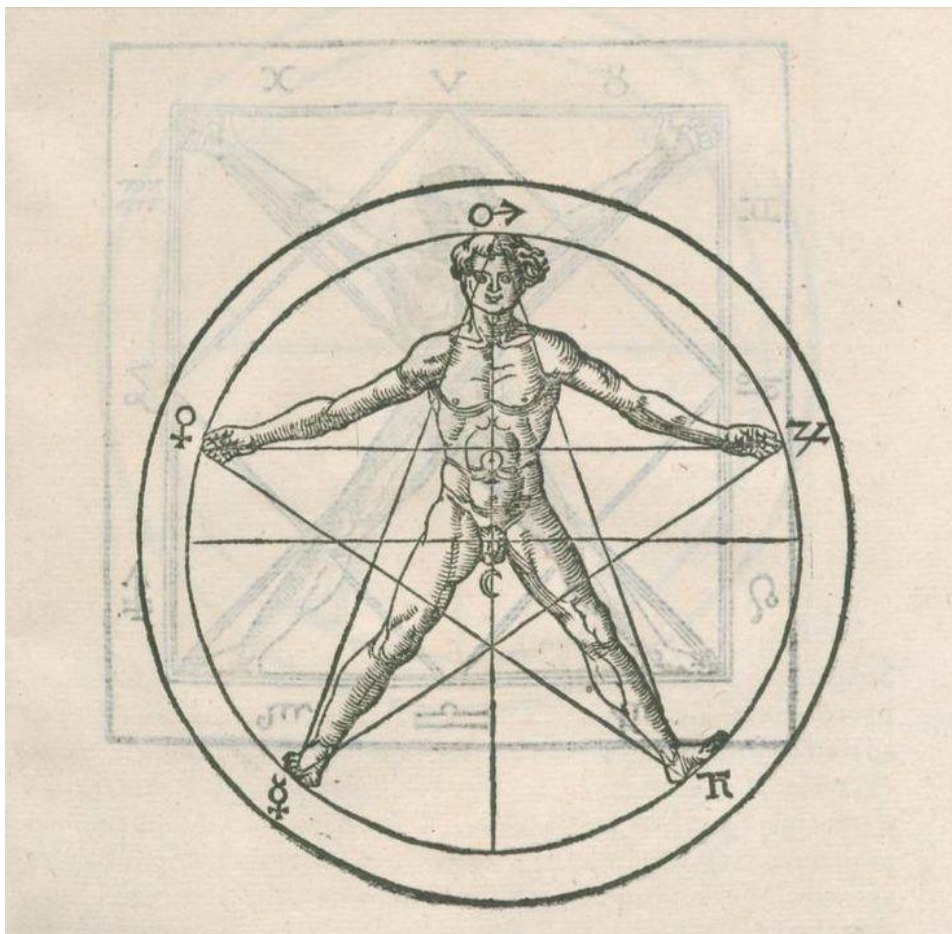

Οι εικόνες αυτής και της διπλανής σελίδας προέρχονται από το κυριότερο σύγγραμμα του Αγκρίπα φον Νετεσχάιμ, «Για την απόκρυφη φιλοσοφία». Με τις εικονογραφήσεις του, θέλησε να δείξει ότι ο άνθρωπος αποτελεί σε μικρογραφία ένα τέλει είδωλο του κόσμου. Τα σχήματα των κύκλων και των τετραγώνων που προκύπτουν από τη στάση των μελών του ανθρώπινου σώματος συνιστούν γι αυτόν σύμβολα αυτής της ολότητας. Οι αναλογίες των ανθρώπινων μελών αντιστοιχούν στην αρμονία της μουσικής και τους συσχετισμούς ανάμεσα στα ουράνια σώματα. Αυτή η στενή σχέση του ανθρώπου με τη Δημιουργία ως ολότητα τον καθιστά ικανό να επεμβαίνει με μαγικό τρόπο στον κόσμο.

Το κύριο έργο του

Στο κυριότερο έργο του, «Για την απόκρυφη φιλοσοφία» ("De occulta philosophia", 1533), ο Αγκρίπας φον Νετешάιμ συνενώνει τις επιστήμες της μαγείας σε ένα σύστημα, στο οποίο επιχειρεί μια σύνθεση της μαγείας και του χριστιανισμού. Με αυτό το έργο, προσπάθησε να μετασχηματίσει τις επικρατούσες απόψεις για τη μαγεία. Την απελευθέρωσε από την κακή της φήμη ως υπερφυσική γνώση και προσπάθησε να την κατατάξει στο ερμηνευτικό σύστημα της φυσικής, των μαθηματικών και της θεολογίας ως φυσική γνώση. Το βιβλίο του αυτό αποτελεί το θεμελιώδες έργο της παράδοσης της μαγείας και του αποκρυφισμού. Άσκησε την εντονότερη επιρροή στον στοχασμό της μαγείας και στις αποκρυφιστικές επιστήμες των επόμενων αιώνων. Το έργο «Για την απόκρυφη φιλοσοφία» συνιστά την τελευταία μεγάλη σύνοψη της παρακμασμένης εικόνας του κόσμου μέσα από την οπτική της μαγείας και ταυτόχρονα σηματοδοτεί την απαρχή των πειραματικών φυσικών επιστημών.

Que si
fant par
bout des
conferen
tez dans
extremite
la tête,
du bas d
un pentagone parfait; & les extremitez des talons
des pieds raportez ou comparez au nombril font
un triangle parfait.

Γράφει ο Brandy Slughorn

Santa Muerte

Η Αγία του Θανάτου

Όταν πριν χρόνια έβαλα για πρώτη φορά συνδρομή στο Netflix, μία από τις σειρές που κόλλησα ήταν το Dark Tourist με τον δημοσιογράφο David Farrier. Πρόκειται για μια σειρά 8 επεισοδίων που όπως λέει το όνομα της αφορά τον σκοτεινό τουρισμό σε διάφορες χώρες και μέρη που επισκέπτεται ο David. Στο πρώτο επεισόδιο ταξιδεύει στο Μεξικό και μας μαθαίνει και την ύπαρξη της Santa Muerte. Χρόνια πριν που είδα αυτό το επεισόδιο μου κίνησε το ενδιαφέρον αυτή η φιγούρα και ήθελα να γράψω αυτό το άρθρο. Επιτέλους ήρθε η στιγμή.

Αν και στην όψη φαίνεται άκρως τρομακτική οι ντόπιοι του Μεξικού, της Ονδούρας, της Γουατεμάλα, της Νικαράγουα και του Ελ Σαλβαδόρ την λατρεύουν όσο ένας πιστός Χριστιανός Ορθόδοξος την Παναγία. Η πρώτη τεκμηριωμένη εμφάνιση της Santa Muerte έγινε το 1797 σε μια Ιερά Εξέταση για αυτόχθονους <<ειδωλολάτρες>> προσκυνητές της. Από το 2001 οι πιστοί τοποθετούν πάρα πολλούς βωμούς λατρείας γύρω από αυτή τη λαϊκή αγία στο Μεξικό και κυρίως στην πόλη του Μεξικού. Η λατρεία της συγκεκριμένης αγίας είναι παρόμοια με λατρείες άλλων αγίων του Μεξικανικού λαϊκού καθολικισμού. Συνήθως εκεί ένας άγιος γίνεται δημοφιλής και λατρεύεται ευρέως σε έναν συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Τόσο αυτοί οι άγιοι όσο και η συγκεκριμένη δεν είναι επίσημα αναγνωρισμένοι από την Καθολική Εκκλησία και τη Santa Muerte την απορρίπτει απόλυτα. Οι πιστοί αυτής της αγίας τείνουν να της ζητούν θεραπεία και μαγικές χάρες. Όπως και στον ορθόδοξο χριστιανισμό, αρκετοί πιστοί προσεύχονται προς αυτήν με κομποσχοίνια και προσφέρουν κεριά στους βωμούς της. Κάποιες πιο ασυνήθιστες προσφορές είναι τα μήλα, τα πούρα κ.λ.π. Στη λατρεία επίσης συναντάμε μαγικά τελετουργικά που προέρχονται από πρακτικές των ιθαγενών καθώς και στοιχεία του Πνευματισμού, της Σαντεριάς, της δυτικής ιατρικής αλλά και New Age πρακτικές για την πνευματική ενέργεια. Λέγεται ότι με τις πρακτικές αυτές μπορείς να διώξεις μια κατάρρα, να παρέχεις ένα φυτικό φάρμακο ή να προσφέρεις βοήθεια σε ένα άτομο που αναζητά εργασία. Σήμερα σύμφωνα με κάποιες πηγές αριθμεί πάνω από 10 εκατομμύριους ακόλουθους δηλαδή ας πούμε όσο ο τωρινός πληθυσμός της Ελλάδας. Μερικές φορές απεικονίζεται και ως άνδρας αλλά στη καρδιά της λατρείας της που είναι το Μεξικό συναντάται (σχεδόν) μόνο ως γυναικεία οντότητα. Είναι η αγαπημένη αγία των αποστερημένων περιθωριοποιημένων λαών και ανθρώπων. Ένας όρος - ονομασία που της δίνεται είναι "Παναγία της Γουαδελούπης". Άλλες γνωστές ονομασίες της είναι La Flaquita (Η Αδύνατη), La Niña Blanca (Το Άσπρο Κορίτσι), La Niña Negra (Το Μαύρο

Κορίτσι), Señora de las Sombras (Κυρία των Σκιών), La Huesuda (Αποστεωμένη Κυρία), La Niña Bonita (Το Όμορφο Κορίτσι), La Madrina (Η Νονά) και πιο ευλαβικά, La Santísima Muerte (Ο Πανάγιος Θάνατος).

Στο σημείο αυτό να αναφέρουμε ότι δεν πρέπει να συγχέεται με την Calavera Catrina η οποία είναι ο πιο διάσημος σκελετός για την Ημέρα των Νεκρών (Día de los Muertos).

Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία την φοβάται επίσης. Η Εκκλησία στο Μεξικό και το Βατικανό απαγορεύουν τη λατρεία της. Ο καρδινάλιος Gianfranco Ravasi, επικεφαλής του Ποντιφικού Συμβουλίου του Βατικανού για τον Πολιτισμό, δήλωσε: «Δεν είναι θρησκεία μόνο και μόνο επειδή είναι ντυμένη σαν θεά. Είναι βλασφημία κατά της θρησκείας» (αναφέρεται στο Guillermoprieto 2013). Η Ρωμαιοκαθολική Αρχιεπισκοπή της Πόλης του Μεξικού ισχυρίζεται ότι ο Πανάγιος Θάνατος έρχεται σε «ευθεία αντίθεση με τις διδασκαλίες της Εκκλησίας και τη σωστή λατρεία» (O'Connell 2009). Τόσο η εκκλησία όσο και το κράτος αντιτίθενται ενεργά σε μια ανεπίσημη αγία που λατρεύεται από εκατομμύρια άτομα στο Μεξικό και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία θα εναντιωνόταν στους μη εγκεκριμένους αγίους. Η Santa Muerte εγκρίνει όσους απορρίφθηκαν από την Εκκλησία. Η

λατρεία της χειροτονεί γυναίκες, LGBTQ άτομα και διαζευγμένους, επιτρέπει σε ομόφυλα ζευγάρια να παντρευτούν και αγκαλιάζει όσους μπορεί να ζουν εκτός νόμου.

Η Santa Muerte εμφανίζεται ως γυναικεία σκελετική φιγούρα φορώντας ένα φόρεμα και έναν μακρύ μανδύα με κουκούλα. Τα ρούχα της διατίθενται σε μια ευρεία γκάμα χρωμάτων από έντονα κίτρινα έως σκοτεινά μαύρα και καφέ έως πράσινο και ουδέτερο λευκό. Μπορεί να κρατά ένα δρεπάνι στο ένα χέρι και μια κρυστάλλινη σφαίρα στο άλλο. Κατά καιρούς κουβαλά και τη ζυγαριά της δικαιοσύνης. Εμφανιζόμενη όπως φαίνεται, ένας γυναικείος σκελετός με το δρεπάνι του Χάρου που φορά ένα μεγάλο σταυρό και φέρει ένα κρανίο δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι η ιεραρχία της σκανδαλίζει την ιεραρχία της Εκκλησίας. Ο ιστορικός θρησκείας Andrew Chestnut ισχυρίζεται ότι είναι το ταχύτερα αναπτυσσόμενο θρησκευτικό κίνημα στην Αμερική

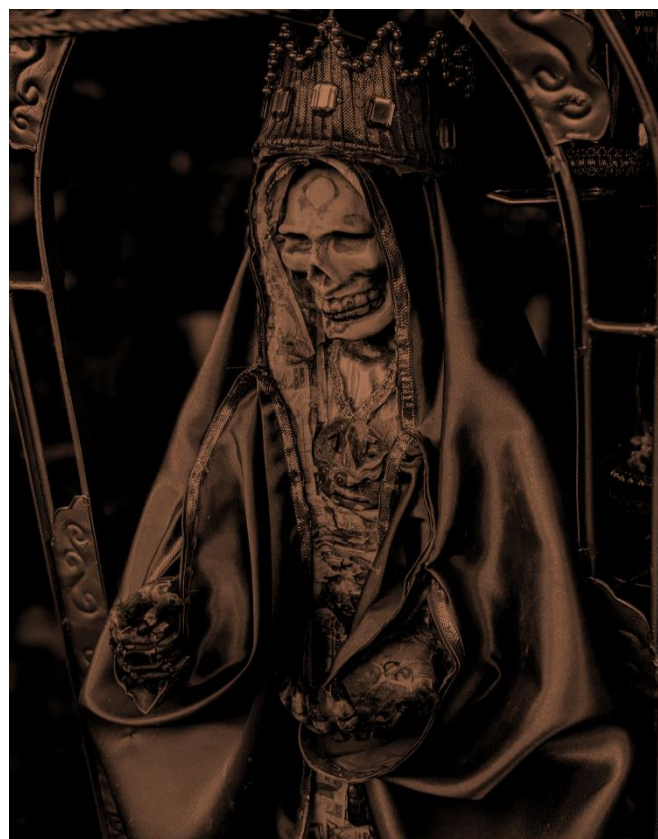
Όσον αφορά την προέλευση της πέραν από αυτό που έγραψα πιο πάνω υπάρχουν πολλές και διάφορες εκδοχές. Μερικοί μελετητές και πιστοί ισχυρίζονται ότι οι προϊσπανικές πρακτικές λατρείας του θανάτου του Μεξικού συγχωνεύτηκαν με τον Καθολικισμό για να δημιουργήσουν τον Ιερό Θάνατο. Υποδεικνύουν τις θεότητες Miclantecuhtli και Mictecacihuatl, που βασίλευαν στην περιοχή των νεκρών, ως προηγούμενο. Άλλοι πιστεύουν ότι προέκυψε από τις παραδόσεις των Γιόρούμπα που έφεραν στην Καραϊβική Αφρικανοί σκλάβοι, παρόμοια με το Βουντού της Αϊτής και

την Κουβανική Σαντερία. Αυτός ο ισχυρισμός υποστηρίζεται από τον μύθο ότι εμφανίστηκε για πρώτη φορά τον δέκατο ένατο αιώνα σε έναν θεραπευτή στη Βερακρούζ, την πολιτεία του Μεξικού με τις ισχυρότερες και πιο ορατές επιρροές από την Καραϊβική. Αρκετοί Μεξικανοί μελετητές επιμένουν ότι η Santa Muerte είναι ένα ευρωπαϊκό αρχέτυπο του θανάτου, ανιχνεύοντας την προέλευσή της σε σκελετικές φιγούρες, όπως η La Parca, η οποία κέρδισε εξέχουσα θέση κατά τη διάρκεια των πληγών και των επιδημιών στη μεσαιωνική εποχή και αργότερα μεταφέρθηκε στην Αμερική.

Στο εμπόριο στους τόπους λατρείας της μπορούν να βρεθούν φιγούρες Santa Muerte καθώς και προϊόντα όπως τράπουλες Ταρώ με την εικόνα της. Όσο για τις φιγούρες στείλτε μου ένα μήνυμα αν έχετε καμιά ιδέα πέραν που να βρω και εγώ μία.

Πηγές

- <https://theculturetrip.com/north-america/mexico/articles/everything-you-need-to-know-about-santa-muerte/>
- <https://daily.jstor.org/who-is-santa-muerte/>
- <https://hemisphericinstitute.org/en/emisferica-13-1-states-of-devotion/13-1-essays/santa-muerte-saint-of-the-dispossessed-enemy-of-church-and-state.html>
- <https://insidestory.gr/article/santa-muerte>

ΣΤΕΙΛΕ ΜΑΣ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΠΑΡΑΦΥΣΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ

Είχες προσωπική εμπειρία με κάποιο
ανεξήγητο φαινόμενο;

Θέλεις να δημοσιεύσουμε την ιστορία
σου μέσα από τις σελίδες
του περιοδικού;

Θέλεις να κουβεντιάσουμε την εμπειρία
σου εμπιστευτικά χωρίς να δημοσιευθεί;

Θέλεις να μας προτείνεις να επισκε-
φτούμε κάποια περιοχή μυστηρίου που
γνωρίζεις;

Στείλε μας την εμπειρία σου γραμμένη
στα ελληνικά, με όσο το δυνατόν πε-
ρισσότερες πληροφορίες, στο email του
περιοδικού: erenzw2012@gmail.com

GLAMIS

Το μυστικό του κάστρου

Γράφει ο **ΕΡΙΚ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ**

Ένα από τα πιο ελκυστικά στοιχεία του σκωτσέζικου τοπίου είναι τα κάστρα του. Τα επιβλητικά εκείνα κτίρια, γκρίζα και αγέρωχα, ορθώνονται δίπλα σε ομιχλώδεις λίμνες και μυστικές κοιλάδες, μέσα σε σκιερά δάση από κωνοφόρα δέντρα και πάνω σε χορταριασμένους λόφους που τους χαρίζουν μια άπλετη θέα της γύρω περιοχής. Τα περισσότερα από αυτά έχουν ηλικία πολλών αιώνων και μέσα στο δαιδαλώδες εσωτερικό τους έχουν ξετυλιχτεί αιματηρές ιστορίες προδοσίας βίας και τρόμου.

Ένα από τα πιο εντυπωσιακά απ' αυτά τα κάστρα ονομάζεται Glamis, ένα όνομα που προφέρεται «Glarms». Το επιβλητικό αυτό κτίριο βρίσκεται στην κομητεία Angus η οποία έχει μια πολύ αρχαία και παράξενη ιστορία. Εκεί ζούσαν μια φορά και έναν καιρό οι ανυπότακτοι Πίκτες, μια φυλή άγριων πολεμιστών που κατάγονταν από τη βαθιά προϊστορία και προκαλούσαν τον τρόμο στους Ρωμαίους που απέτυχαν να τους υποτάξουν. Κάλυπταν τα σώματά τους με γαλάζιες χρωστικές ουσίες και τατουάζ και χάραζαν παράξενα σχέδια σε μεγάλιθους. Οι πρώτοι βασιλείς της Σκωτίας αποφάσισαν να χτίσουν εκεί τα κάστρα τους κατά τον 11ο αιώνα τα οποία, όπως και το Glamis, ήταν ξύλινα αρχικά και περιβεβλημένα από οχυρώσεις τάφρους και τείχη.

Όσον αφορά το Glamis, μετά τον 13ο αιώνα, το ξύλινο κάστρο αντικαταστάθηκε από μια πέτρινη κατασκευή η οποία έμοιαζε μ' έναν στρογγυλό πύργο του οποίου οι τοίχοι είχαν πάχος σχεδόν πέντε μέτρων. Υπάρχει μάλιστα ένας πολύ παράξενος θρύλος που συνδέεται με την οικοδόμηση του: Λέγεται ότι ως τόπος ανέγερσής του είχε επιλεγεί αρχικά ένας κοντινός γήλοφος που ονομαζόταν «Fairly Pans». Αλλά επειδή κάθε πρωί οι κατασκευαστές του κάστρου έβρισκαν όλα τα οικοδομικά υλικά σωριασμένα και διασκορπισμένα, κατάλαβαν ότι εκείνο το μέρος ανήκε στον «Μικρό λαό» και επομένως θα έπρεπε να χτίσουν αλλού το κάστρο τους. Όπως και έγινε.

Το κάστρο του Glamis αναφέρεται από τον William Shakespeare στο έργο του Macbeth. Γνωρίζουμε επίσης ότι το 1304 ο Σκωτσέζος βασιλιάς Malcolm ο Δεύτερος πέθανε εκεί, πιθανότατα δολοφονημένος. Το σημερινό κάστρο κατασκευάστηκε τον 15ο αιώνα και αποτελεί την έδρα της οικογένειάς των Earls του Strathmore, των Bowes-Lyon.

Ένα από τα πιο ονομαστά μέλη αυτής της αρχαίας οικογένειας ήταν η Janet Douglas Lyon, γνωστή και ως Λαίδη Glamis. Εκείνη την εποχή, ανάμεσα στο 1479 και στο 1722, στη Σκωτία είχε εξαπλωθεί ένα σκιώδες κύμα διώξεων ενάντια σε οποιονδήποτε άνθρωπο θεωρούταν μάγος ή μάγισσα. Στόχος των ζηλωτών αυτών των διώξεων μπορούσε πολύ εύκολα να γίνει οποιοσδήποτε ή οποιαδήποτε γνώριζε πως να γιατρεύει ασθένειες χρησιμοποιώντας βότανα και άλλα γιατρικά της φύσης, ή ήταν απλά εκκεντρικός και μοναχικός τύπος ή είχε την ατυχία να ζει δίπλα σε γείτονες που εποφθαλμιούσαν την περιουσία του. Οι γυναίκες οι πλέον ευάλωτες. Η Λαίδη Janet Douglas Lyon για παράδειγμα, αν και ήταν πολύ όμορφη και αγαπητή από τους υπηκόους της έπεσε σε δυσμένεια επειδή ο βασιλιάς James ο 5ος της Σκωτίας μισούσε

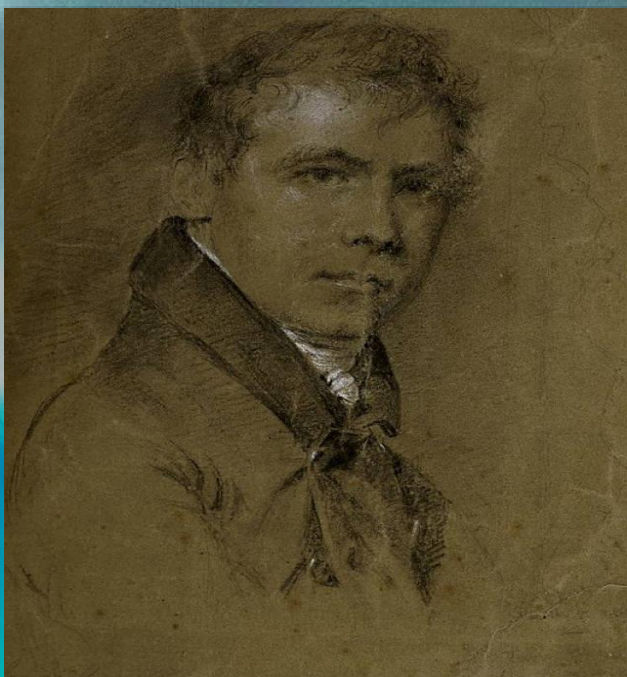
την οικογένεια της, οπότε κατηγορήθηκε ως μάγισσα και κήκε ζωντανή στο Εδιμβούργο το 1537.

Εκτός από τη βαριά ιστορία που κουβαλάει, και η οποία ευθύνεται για μια πληθώρα εμφανίσεων φαντασμάτων στο εσωτερικό του, το κάστρο του Glamis τυλίγεται από ένα επιπρόσθετο, ακόμα πιο γοητευτικό μυστήριο: Από μια αλλόκοτη φήμη που αφορά κάποιο «μυστικό των μυστικών», ένα αίνιγμα που συνδέεται μ' ένα κρυφό δωμάτιο, μ' έναν πολύ παράξενο φυλακισμένο, μ' ένα μυστικό πέρασμα, με αλλόκοτες μνητικές τελετουργίες και με σκιερές φιγούρες που κινούνται σαν φευγαλέες σπτασίες στις επάλξεις του. Η όλη ιστορία υπήρξε μάλιστα μεγάλο θέμα συζήτησης στα σαλόνια της Ευρωπαϊκής αριστοκρατίας κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα, από το 1840 μέχρι το 1905, χωρίς να ανακαλυφθεί ποτέ το τι ακριβώς συνέβαινε στο σκοτεινό κάστρο.

«Αν μπορούσες απλά και μόνο να μαντέψεις τη φύση του μυστικού αυτού του κάστρου» είχε πει ο Claude Bowes-Lyon ο 13ος κληρονόμος του κάστρου, «θα έπεφτες στα γόνατα και θα ευχαριστούσες το Θεό που δεν είναι δικό σου». Ο προαναφερθείς κύριος ήταν ο παππούς της βασίλισσας Ελισάβετ της Δεύτερης η οποία είχε περάσει κάποια χρόνια της παιδικής της ηλικίας εκεί και μάλλον είχε ακούσει για την ύπαρξη του μυστικού.

Ο Sir Walter Scott, ο δημοφιλής αυτός συγγραφέας του 19ου αιώνα, το 1790 όντας νέος ακόμα και περιπετειώδης, είχε περάσει μια νύχτα σε κάποιο απ' τα πολυάριθμα δωμάτια του κάστρου. Το 1830, αναφερόμενος σ' εκείνη την εμπειρία του είχε ότι το Glamis έκρυβε ένα μυστικό δωμάτιο η ακριβής θέση του οποίου ήταν γνωστή μόνο στον ιδιοκτήτη του κάστρου, στον επιστάτη του και στον κληρονόμο του.

Σύμφωνα μ' έναν ανταποκριτή της εφημερίδας Notes & Queries, το 1908, το 1840 κυκλοφορούσαν ήδη κάποιες περίεργες φήμες ότι στο μυστικό αυτό δωμάτιο κρατούνταν ένα δύσμορφο τέρας. Η όψη του ήταν

Ο Sir Walter Scott, ο δημοφιλής συγγραφέας του 19ου αιώνα ήταν ο πρώτος άνθρωπος που μίλησε δημόσια για την ύπαρξη ενός μυστικού στο κάστρο του Glamis.

τόσο τρομακτική που έπρεπε να παραμείνει μακριά από τα μάτια του κόσμου και από κάθε είδους ιδιοκτησιακό δικαίωμα. Τώρα, το ποιος θα μπορούσε να είναι αυτός ο μυστηριώδης φυλακισμένος παραμένει άγνωστο. Σε γενικές γραμμές πιστεύεται ότι θα μπορούσε να είναι ο γιός του 11ου ιδιοκτήτη του κάστρου, του Λόρδου Glamis ο οποίος παντρεύτηκε την Charlotte Grimstead το 1820. Το πρώτο τους παιδί που ήταν ένας γιός δηλώθηκε νεκρό στις 21 Οκτωβρίου του 1821 αλλά πολλοί αναρωτιόνται αν αυτό το παιδί δεν πέθανε πραγματικά αλλά πέρασε τη ζωή του φυλακισμένο κάπου μέσα στο Glamis.

Οι υποστηρικτές αυτής της θεωρίας επισημαίνουν ότι η συγκεκριμένη οικογένεια έχει όντως φερθεί σκληρά σε κάποια μέλη της. Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η Katherine και η Nerissa Bowes-Lyon, ξαδέλφια της Βασίλισσας Ελισάβετ, γεννήθηκαν με νοητική στέρηση και πέρασαν ολόκληρη τη ζωή τους μέσα σε ιδρύματα και νοσοκομεία, έχοντας αποκλειστεί πλήρως από την υπόλοιπη οικογένεια.

Το ποια ακριβώς θα μπορούσε να είναι η όψη αυτού του «Τέρατος» δεν έχει εξακριβωθεί. Κυκλοφορούν βέβαια φήμες για παράξενες σκιές που έχουν παρατηρηθεί στις επάλλξεις ενός τμήματος του κάστρου και οι οποίες είναι γνωστές ως «Ο περίπατος του τρελού κόμη». ("the Mad Earl's Walk"). Επίσης, σύμφωνα με μια άλλη σχετική φήμη, το 1865, ένας εργάτης που δούλευε στο κάστρο βρήκε κατά λάθος μια πόρτα που έβγαζε σ' ένα μακρύ κρυφό πέρασμα. Καθώς έριξε μια ματιά μέσα στο διάδρομο είδε «κάτι» στο τέλος του το οποίο ανέφερε στον προϊστάμενό

του. Στη συνέχεια η οικογένεια του κάστρου του πρόσφερε ένα μεγάλο ποσό χρημάτων με τον όρο να μετακομίσει την Αυστραλία και να ξεκινήσει εκεί μια καινούργια ζωή. Εκείνος δέχτηκε την προσφορά και το μυστικό παρέμεινε προστατευμένο. Λέγεται πάντως ότι είχε περιγράψει αυτό που είχε δει ως κάτι που θύμιζε «ανθρωπόμορφο βάτραχο».

Μια πιο λεπτομερειακή περιγραφή του «Τέρατος» εμφανίστηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1960, όταν ο συγγραφέας James Wentworth-Day φιλοξενήθηκε για λίγο στο κάστρο για να γράψει ένα βιβλίο πάνω στην ιστορία της οικογένειας των Bowes-Lyon. Από τον ιδιοκτήτη του Glamis και τους συγγενείς του ο Wentworth-Day άκουσε ότι υπήρχε όντως ένας θρύλος ότι στην οικογένεια είχε γεννηθεί ένα τέρας. Ήταν τόσο άσχημο που φοβόσουν να το κοιτάξεις. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του, το στήθος του όντος ήταν σαν ένα πελώριο βαρέλι και τριχωτό σαν χαλί. Το κεφάλι του έμοιαζε κολλημένο στους ώμους του χωρίς να υπάρχει λαιμός ενώ τα πόδια και τα χέρια του έμοιαζαν με αυτά μιας παιδικής κούκλας, ήταν ενδεχομένως ατροφικά. Αλλά, αν και τρομακτικό, το παιδί αυτό είχε επιζήσει, είχε ενηλικιωθεί και είχε κρατηθεί έγκλειστο ενώ κάποιες νύχτες του επιτρεπόταν να βγαίνει από το κάστρο και να περπατάει στους κήπους του υπό την επίβλεψη ενός εχέμυθου επιστάτη.

Αν το Glamis έχει πραγματικά κάποιο μυστικό δωμάτιο, που πιθανότατα έχει, αυτό δεν έχει εντοπιστεί ακόμα. Ωστόσο, ένας από τους επισκέπτες του πολυδαίδαλου κάστρου, ο Λόρδος Ernest Hamilton, έχει πει κάποτε ότι ανακάλυψε ένα μυστικό πέρασμα που ήταν κρυμμένο κάτω από μια καταπακτή που βρισκόταν στο πάτωμα ενός μπλε δωματίου που χρησιμοποιούταν ως χώρος φύλαξης της γκαρνταρόμπας των ιδιοκτητών του. Επίσης, το 1904, η εφημερίδα New York Sun ανέφερε ότι μια φορά ένας νεαρός γιατρός που έμενε στο κάστρο ασκώντας το λειτούργημά του, ανακάλυψε ότι στην κρεβατοκάμαρά του, κάτω από ένα χαλί, υπήρχε μια καταπακτή που έβγαζε σ' ένα πέρασμα το οποίο κατέληγε σ' έναν χτισμένο τοίχο. Την επόμενη μέρα ωστόσο έλαβε ένα τσεκ ως πληρωμή για τις υπηρεσίες του και μια ειδοποίηση ότι μια άμαξα θα τον πήγαινε στον κοντινότερο σιδηροδρομικό σταθμό.

Ο Sir Horace Rumbold, ένας Βρετανός διπλωμάτης που επισκέφτηκε για πρώτη φορά το κάστρο το 1877, ανέφερε ένα

συμβάν που είχε συμβεί το 1850, όταν η σύζυγος του 12ου κόμη του κάστρου ζήτησε από τους καλεσμένους της να την βοηθήσουν να ερευνήσει την όλη ιστορία όσο καιρό ο σύζυγός της θ' απουσίαζε σε κάποιο μακρινό ταξίδι. Σκέφτηκαν λοιπόν να κρεμάσουν σε κάθε παράθυρο του κτιρίου από ένα σεντόνι, μια πετσέτα ή ένα λευκό μαντήλι. Ωστόσο, ο σύζυγος της κόμισσας εμφανίστηκε απροειδοποίητα. Έγινε έξω φρενών όταν έμαθε τα καθέκαστα, τσακώθηκε μαζί της και μετά από λίγο καιρό την χώρισε. Ωστόσο, κάποιοι καλεσμένοι της είχαν ήδη προσέξει ότι τέσσερα σφαλιστά παράθυρα δεν στολίζονταν από κανένα λευκό ύφασμα και επομένως οδηγούσαν σε άγνωστα δωμάτια...

Ο διάδοχος του 12ου ιδιοκτήτη του Glamis, καθώς και ο διάδοχος αυτού, ήταν πολύ πιο μελαγχολικοί χαρακτήρες. Αυτό το στοιχείο της προσωπικότητάς τους λέγεται ότι οφειλόταν στην μύησή τους στο σκοτεινό μυστικό της οικογενείας που συνέβαινε τη νύχτα των 21ων γενεθλίων τους και μόνο στα αρσενικά μέλη της..

Μάλιστα ένας κοσμικογράφος της εποχής, ο Augustus Hare, αναφέρει ότι ο επίσκοπος του Brechin, που ήταν στενός φίλος της οικογένειας, είχε προσέξει αυτή τη μόνιμη μελαγχολία και είχε προσφερθεί ως μέλος της εκκλησίας να δεχτεί την εξομολόγηση του σκυθρωπού πυργοδοεσπότη. Εκείνος του είχε απαντήσει ότι η θέση του ήταν τόσο άσχημη που κανείς δεν μπορούσε να τον βοηθήσει...

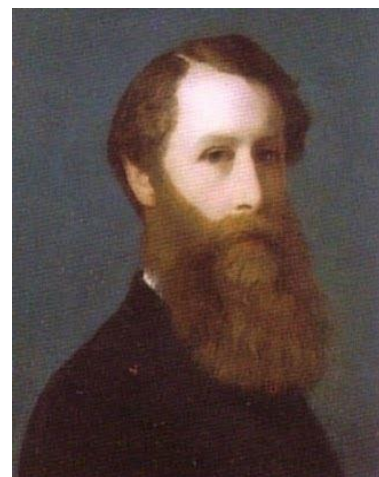
Η Virginia Gabriel που έμεινε στο Glamis το 1870

Μια άλλη επισκέπτρια του κάστρου ήταν η Virginia Gabriel, μια δημοφιλής τραγουδίστρια που σύμφωνα με την ανεψιά της, επέστρεψε από το κάστρο το 1870. Η κυρία Gabriel είχε καταγράψει μια δυσοίωνη συζήτηση που είχε με τη σύζυγο του ιδιοκτήτη του σύμφωνα με την οποία της είχε εκμυστηρευτεί ότι όταν του είχε ζητήσει να μάθει το μυστικό του κάστρου, εκείνος της είχε πει ότι ήταν πολύ τυχερή που δεν γνώριζε τίποτα γιατί στην αντίθετη περίπτωση δεν θα ήταν ποτέ ξανά μια ευτυχισμένη γυναίκα!

Αυτό που είχε εξάψει την περιέργεια της Βικτωριανής κοινωνίας ήταν η μυστικοπαθής συμπεριφορά

των ιδιοκτητών του Glamis. Ενώ ο κάθε ένας τους είχε δηλώσει ότι θ' αποκάλυπτε το περιβόητο μυστικό όταν θα το μάθαινε στα 21α γενέθλιά του, κανείς δεν είχε τηρήσει την υπόσχεσή του, κάτι που όντως ήταν πολύ παράξενο.

Πάντως φαίνεται ότι με το πέρασμα του χρόνου, το μυστικό είχε αρχίσει να ξεχνιέται. Κατά την δεκαετία του 1960, ο 16ος ιδιοκτήτης του Glamis, είχε δηλώσει ότι δεν είχε ιδέα για το μυστικό το οποίο μάλλον είχε πεθάνει μαζί με τον πατέρα του, ή τον μεγαλύτερο αδελφό του που είχε σκοτωθεί κατά τον δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο.

Claud Bowes-Lyon, 13ος κόμης του Strathmore

Σύμφωνα με κάποιους ερευνητές που είχαν ασχοληθεί με την όλη ιστορία, το 1904 είχε συμβεί κάποιος θάνατος στο κάστρο. Μάλιστα η εφημερίδα New York Tribune ανέφερε ότι το Glamis προσφερόταν για πρώτη φορά για ενοικίαση πράγμα που σημαίνει ότι η ανάγκη να κρατηθεί κάποιο μυστικό δεν υφίστατο πλέον.

Υπάρχει κάποια αλήθεια πίσω από όλα αυτά; Σίγουρα γνωρίζουμε ότι τα μέλη της οικογένειας

Bowes-Lyon έπαιρναν το μυστήριο πολύ στα σοβαρά. Η Λαίδη Granville, μια θεία της Βασίλισσας Ελισάβετ της Δεύτερης, όταν ρωτήθηκε κάποτε για το μυστικό, είχε απαντήσει με πολύ σοβαρό ύφος: «Δεν μας επιτρεπόταν ποτέ να μιλάμε για αυτό όταν ήμασταν παιδιά. Οι γονείς μας, μας είχαν απαγορεύσει να κάνουμε οτιδήποτε ερωτήσεις, Ο πατέρας και ο παππούς μου ούτε καν ήθελαν να μιλήσουν για αυτό»...

Δεν αποκλείεται λοιπόν κάποιο άτομο με ειδικές ανάγκες όντως να είχε ζήσει φυλακισμένο μέσα στο Glamis. Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε ότι οι κοινωνίες μας πολύ πρόσφατα αναγνώρισαν το δικαίωμα των ανθρώπων που φέρουν κάποια αναπηρία να απολαμβάνουν τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα. Από την άλλη βέβαια, ο βαθμός της μυστικότητας που τηρούταν και η μεγάλη ψυχική επιβάρυνση που υφίστατο οι γνώστες το μυστικού είναι παράξενη, ειδικά εφόσον αφορούσε προνομιούχα μέλη της κοινωνίας που ήταν πολυταξιδεμένα και προικισμένα με υψηλό μορφωτικό επίπεδο. Για ποιο λόγο μια σωματική δυσμορφία, όσο σοβαρή και αν ήταν, να προκαλεί τόσο ακραίες αντιδράσεις; Γιατί αυτό το μείγμα τρόμου και ενοχής; Γιατί αυτή η ακραία μυστικότητα; Και πως θα μπορούσαν να σχετίζονται όλα αυτά με την ασυνήθιστη ιστορία του κάστρου και τα εξωκοσμικά της στοιχεία, τα ξωτικά, τη μαγεία και τον παράξενο

«στρογγυλό πύργο» που βρίσκεται ακόμα στον πυρήνα του;

ΥΓ: Όσον αφορά την αναφορά μου στον στρογγυλό πύργο, διαβάστε αν θέλετε τη Νουβέλα «Ο στρογγυλός πύργος-Πέρα απ' το Κατώφλι» που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις «Άλλωστε», αποτελεί αποτέλεσμα της συνεργασίας των Χ.Φ Λάβκραφτ και Ωγκαστ Ντέρλεθ και μπορείτε να την προμηθευτείτε εδώ: <https://allose.gr/lovecraft-derleth/253--.html>

Για όσους δεν το διαβάσουν, θα σας πω μόνο ότι ο στρογγυλός πύργος της εν λόγω νουβέλας λειτουργεί ως μια διαστατική πύλη που βγάζει σε εχθρικούς και επικίνδυνους κόσμους κατοικημένους από τερατώδεις οντότητες που φιλοδοξούν να εισβάλλουν στο δικό μας σύμπαν!

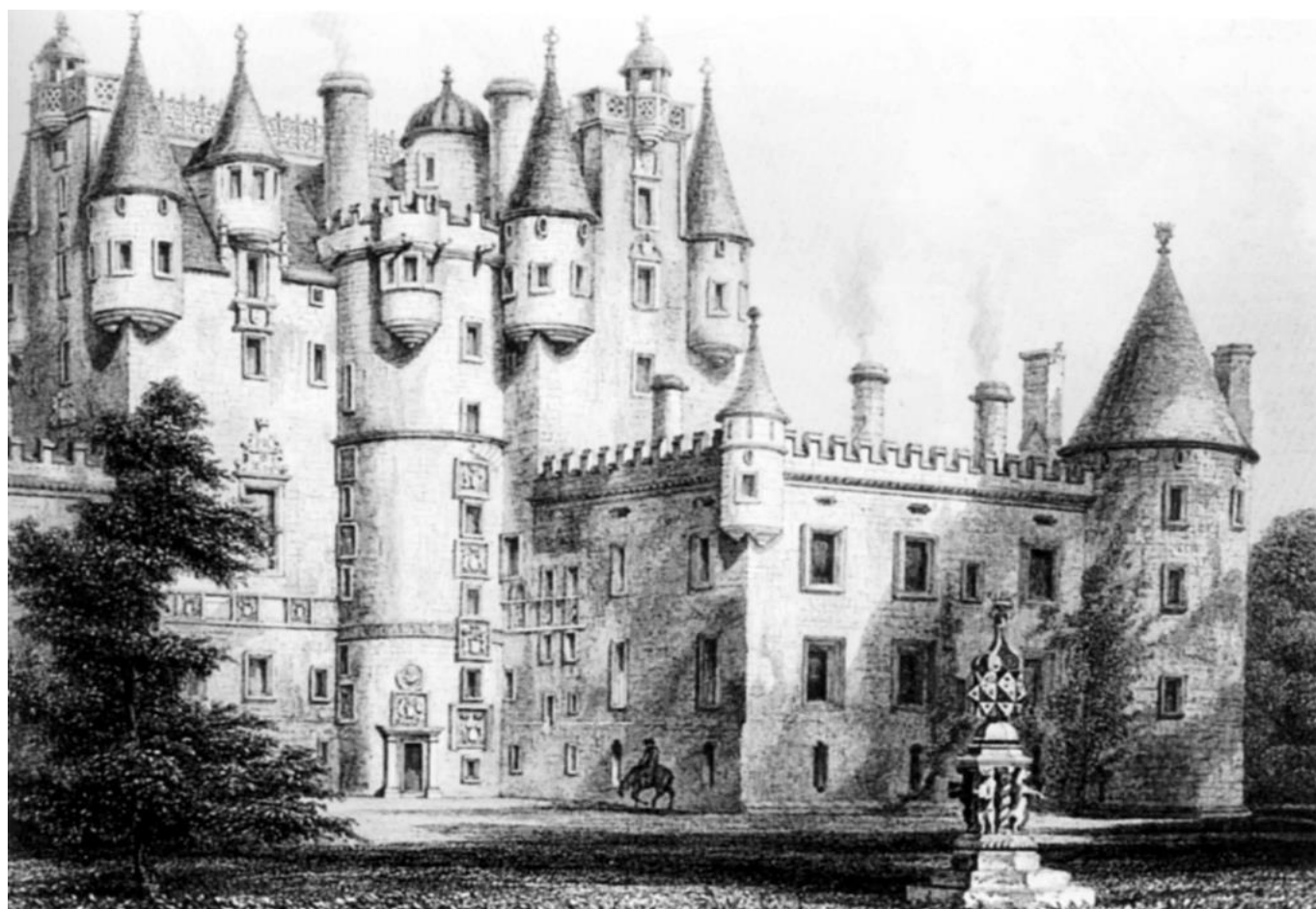
<https://www.smithsonianmag.com/history/the-monster-of-glamis-92015626/>

<https://www.scotsman.com/whats-on/arts-and-entertainment/the-200-year-old-mystery-of-the-monster-of-glamis-603388>

<https://www.horrifiedmagazine.co.uk/fiction/the-monster-of-glamis/>

<https://www.youtube.com/watch?v=hbF0msj3MsM>

<https://www.youtube.com/watch?v=B68JeFtOz8A>

Γίνε αρθρογράφος

Το Unlocking the Truth σας δίνει το βήμα.

Αν θέλεις να εκφράζεσαι μέσα από τις λέξεις και έχεις όρεξη, μεράκι, και επιθυμείς να γίνεις κομμάτι μας, μπορείς τώρα να έχεις το δικό σου χώρο για να καταθέσεις με το προσωπικό σου άρθρο, σκέψεις και προβληματισμούς που ενδιαφέρουν το κοινό, με σεβασμό στη νοημοσύνη, την αντίθετη άποψη, την ελεύθερη σκέψη, και την ευαισθησία του αναγνώστη.

Το περιοδικό θα φροντίσει για την αυτούσια δημοσίευσή του.

Μπορείς επίσης να στείλεις φωτογραφίες που θες να περιλαμβάνει το άρθρο σου.

Απαραίτητες προϋποθέσεις:

- Το κείμενο να μην ξεπερνάει τους 1500 χαρακτήρες.
- Να αποτελεί πρωτότυπο κείμενο.
- Να είναι γραμμένο στα ελληνικά.
- Να υπάγεται στη θεματολογία και το ύφος του περιοδικού.
- Να περιλαμβάνεται βιβλιογραφία με τις έντυπες ή ηλεκτρονικές πηγές.
- Να μην χρησιμοποιήσετε το βήμα που σας δίνει το Unlocking the Truth για να κάνετε κάποιο είδος αποκάλυπτης προπαγάνδας για το συγκεκριμένο περιοδικό, πίστη ή σύστημα που υποστηρίζετε.

Διατηρούμε το δικαίωμα να μην δημοσιεύσουμε το άρθρο σας, αν δεν πληροί τις παραπάνω προϋποθέσεις ή αν κρίνουμε ότι υπάρχουν σοβαροί λόγοι για να το κάνουμε αυτό (παραβίαση νόμων, σοβαρά αρνητικά συναισθήματα σε κάποιες ομάδες ανθρώπων οι οποίοι θίγονται σημαντικά από το άρθρο σας κ.α.)

Στείλτε το άρθρο, την εργασία ή την μελέτη σας στο e-mail του περιοδικού: erenzw2012@gmail.com

Κυρίες και κύριοι,
καλώς ήλθατε στον
παράξενο κόσμο
της UFOλογίας...

Το ερώτημα αν ο άνθρωπος είναι το μόνο λογικό πλάσμα στο Σύμπαν ή έστω η μόνη μορφή ζωής, είναι πανάρχαιο. Στην αρχή το ερώτημα ήταν μάλλον ακαδημαϊκό. Τώρα το ερώτημα δεν είναι αν υπάρχει ζωή πέρα από την Γη, αλλά αν μορφές της ζωής αυτής έχουν φθάσει στη Γη!

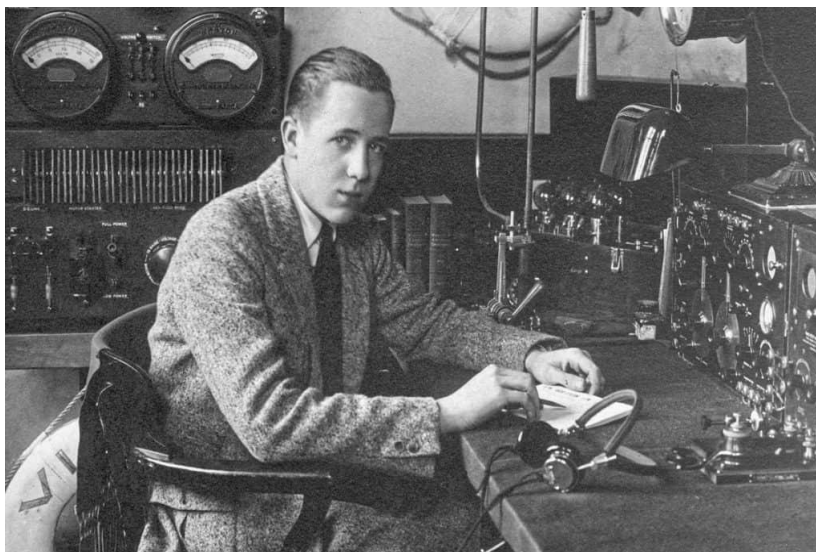
TOWNSEND BROWN

Ο αφανής εφευρέτης
πίσω από τα ΑΤΙΑ της CIA

Στα χρονικά της αμερικανικής ιστορίας, οι ιστορίες αγνώστων ιπτάμενων αντικειμένων (UFO) και οι μυστικοπαθείς κατασκευαστές τους έχουν από καιρό αιχμαλωτίσει τη φαντασία του κοινού. Ανάμεσα σε αυτές τις ιστορίες, η αφήγηση του Μπομπ Λαζάρ ξεχωρίζει ως μια από τις πιο διάσημες και αμφιλεγόμενες. Ο Λαζάρ ισχυρίστηκε ότι είχε εργαστεί σε αντίστροφη μηχανική εξωγήινων διαστημικών σκαφών σε μια μυστική τοποθεσία κοντά στην Περιοχή 51. Ωστόσο, η αφήγηση της ανάπτυξης ΑΤΙΑ στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν περιλαμβάνει απλώς τις αποκαλύψεις του Λαζάρ. Υπάρχει μια λιγότερο γνωστή αλλά εξίσου συναρπαστική φιγούρα: ο Τάουνσεντ Μπράουν, ένας εφευρέτης του οποίου το πρωτοποριακό έργο στα μέσα του 20ου αιώνα μπορεί να συνέβαλε σημαντικά στην κατανόηση και την πιθανή ανάπτυξη της τεχνολογίας που ταιριάζει με αυτή των ΑΤΙΑ από την κυβέρνηση των ΗΠΑ.

Το ταξίδι του Μπράουν στο βασίλειο της προηγμένης πρόωσης ξεκίνησε όχι με εξωγήινα τεχνουργήματα αλλά με την επιδίωξη ενός επιστημονικού ιερού σκοπού: ενοποιώντας τις δυνάμεις του ηλεκτρομαγνητισμού και της βαρύτητας. Σε αντίθεση με τον Λαζάρ, του οποίου η ιστορία είναι γεμάτη ισχυρισμούς περί εξωγήινης τεχνολογίας, το έργο του Μπράουν βασίστηκε στην πειραματική φυσική. Εξερεύνησε τη δυνατότητα των ηλεκτροστατικών φορτίων υψηλής τάσης να παρά-

γουν πρόωση, μια ιδέα που θα μπορούσε να εξηγήσει τους ελιγμούς που αψηφούν τη φυσική όπως αναφέρουν μάρτυρες ΑΤΙΑ. Η πιο αξιοσημείωτη συμβολή του Μπράουν στο πεδίο ήταν η ανάπτυξη του φαινομένου Biefeld-Brown, ενός φαινομένου πρόωσης που παρατηρείται όταν εφαρμόζεται ηλεκτρικό φορτίο σε ασύμμετρους πυκνωτές σε κενό. Αυτό το φαινόμενο, το οποίο φαινόταν να επιτρέπει στα αντικείμενα να αιωρούνται ή να κινούνται χωρίς συμβατική πρόωση, πρότεινε μια πιθανή μέθοδο για τη δημιουργία σκάφους ικανού για εξαιρετικές ικανότητες πτήσης. Τα πειράματα του Μπράουν, που διεξήχθησαν από τη δεκαετία του 1920 και μετά, τράβηξαν την προσοχή τόσο του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ όσο και της νεοσύστατης CIA, που ενδιαφέρθηκαν για οποιαδήποτε τεχνολογία θα μπορούσε να προσφέρει στρατηγικό πλεονέκτημα κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου. Παρά τον πρωτοποριακό χαρακτήρα του έργου του, ο Μπράουν παρέμεινε μια σχετικά σκοτεινή φιγούρα στην ιστορία της αμερικανικής αεροδιαστημικής. Οι συνεισφορές του επισκιάστηκαν από εκστρατείες παραπληροφόρησης και από τον ταξινομημένο χαρακτήρα της έρευνάς του. Το ενδιαφέρον της κυβέρνησης για τις εφευρέσεις του ήταν εμφανές, όπως αποδεικνύεται από τις συνεργασίες του με βασικά πρόσωπα των αμερικανικών πληροφοριών και επιστημονικών κοινοτήτων, όπως ο William Stephenson (ο σούπερ κατάσκοπος του Τσόρτσιλ) και ο Edward Teller (ο πατέρας της βόμβας υδρογόνου). Η συμμετοχή του Μπράουν σε έργα με αυτά τα άτομα υψηλού προφίλ υποδηλώνει τη σημασία του έργου του και τις πιθανές εφαρμογές του σε ταξινομημένα αεροδιαστημικά έργα. Μία από τις πιο συναρπαστικές πτυχές της ιστορίας του

Μπράουν είναι το μυστήριο που περιβάλλει την πρακτική εφαρμογή της έρευνάς του. Ενώ τα δημόσια αρχεία και οι αναγνωρισμένες εφευρέσεις, όπως ο καθαριστής αέρα Ionic Breeze, είναι σχετικά εγκό-

σμιες, οι φήμες επιμένουν ότι το πιο επαναστατικό έργο του στην ηλεκτροβαρυτική απορροφήθηκε από μαύρα προγράμματα αεροδιαστημικής. Τέτοια προγράμματα, πέρα από την εμβέλεια του δημόσιου ελέγχου, θα μπορούσαν ενδεχομένως να εξηγήσουν τις προηγμένες δυνατότητες

πρόωσης που αποδίδονται στα ΑΤΙΑ όπως έχουν παρατηρηθεί από στρατιωτικούς πιλότους και πολίτες. Η ιδέα ότι ο Μπράουν μπορεί να είχε ανακαλύψει πειραματικά μια σύνδεση μεταξύ ηλεκτρομαγνητισμού και βαρύτητας ανοίγει ενδιαφέρουσες πιθανότητες. Υποδηλώνει μια αλλαγή παραδείγματος στην κατανόησή μας για τη φυσική και την πρόωση, μια αλλαγή που θα μπορούσε να έχει βαθιές συνέπειες για την αεροδιαστημική μηχανική και την ιδεολογία μας για τα διαστρικά ταξίδια. Εάν οι θεωρίες και τα πειράματα του Μπράουν είχαν πράγματι ενσωματωθεί σε μυστικά αεροδιαστημικά προγράμματα, θα μπορούσε να σημαίνει ότι τα θεμέλια για τεχνολογία που μοιάζει με αυτή των ΑΤΙΑ υπάρχει εδώ και δεκαετίες, κρυμμένα όχι σε συντρίμια εξωγήινων αλλά στο έργο ενός οραματιστή Αμερικανού εφευρέτη. Υπό τη σκιά πιο συναρπαστικών ιστοριών όπως αυτή του Μπομπ Λαζάρ, οι συνεισφορές του Τάουνσεντ Μπράουν στον τομέα της αντισυμβατικής

πρόωσης και ο πιθανός ρόλος του στην ανάπτυξη της τεχνολογίας ΑΤΙΑ για τη CIA αξίζουν μια πιο προσεκτική εξέταση. Η ζωή και το έργο του αντιπροσωπεύουν ένα συναρπαστικό κεφάλαιο στη μυστική ιστορία της αμερικανικής καινοτομίας, ένα κεφάλαιο που αμφισβητεί την κατανόησή μας για τα όρια μεταξύ επιστημονικής φαντασίας και επιστημονικών γεγονότων.

Αποκαλύπτοντας την Κοσμική μας Κληρονομιά: Η Υπόθεση της Πανσπερμίας

Στη μεγάλη ταπισερί του σύμπαντος, η προέλευση της ζωής στη Γη αποτέλεσε αντικείμενο ατελείωτης γοητείας και έρευνας. Ανάμεσα στις μυριάδες θεωρίες που προτείνονται από επιστήμονες και στοχαστές, ξεχωρίζει κανείς με τον τολμηρό ισχυρισμό του ότι εμείς, οι κάτοικοι της Γης, μπορεί να μην είμαστε αποκλειστικά αυτού του κόσμου. Αυτή η θεωρία, γνωστή ως πανσπερμία, υποδηλώνει ότι οι σπόροι της ζωής δεν σπάρθηκαν στα εύφορα εδάφη της Γης από την αρχή, αλλά αντ' αυτού παραδόθηκαν από τις απέραντες περιοχές του διαστήματος.

Το ταξίδι από τα αστέρια

Η Πανσπερμία υποθέτει ότι μικροσκοπικές μορφές ζωής, ικανές να επιβιώσουν στις σκληρές συνθήκες του διαστήματος, ταξίδεψαν στο διαστρικό κενό, κάνοντας βόλτες με κομήτες, αστεροειδείς ή μετεωρίτες, για να βρουν ένα νέο σπίτι στη Γη. Αυτό το ταξίδι, που εκτείνεται πιθανώς σε εκατομμύρια χρόνια, θα μπορούσε να εξηγήσει πώς ξεκίνησε η ζωή στον πλανήτη μας. Η θεωρία αμφισβητεί την παραδοσιακή έννοια της αβιογένεσης, η οποία υποστηρίζει ότι η ζωή προέκυψε ανεξάρτητα στη Γη μέσω φυσικών διεργασιών. Τα αποδεικτικά στοιχεία που υποστηρίζουν την πανσπερμία προέρχονται από τη μελέτη των ακραίων φιλικών - οργανισμών που ευδοκιμούν σε συνθήκες που προηγουμένως θεωρούνταν μη κατοικήσιμες. Αυτά τα ανθεκτικά όντα επιβιώνουν σε ακραίες θερμοκρασίες, ακτινοβολία και κενό, υπονοώντας μια πιθανή εξωγήινη προέλευση. Επιπλέον, οι ανακαλύψεις οργανικών μορίων σε κομήτες και με

τεωρίτες προσθέτουν αξιοπιστία στην ιδέα ότι τα δομικά στοιχεία της ζωής θα μπορούσαν πράγματι να ταξιδέψουν σε όλο το σύμπαν.

Η υπόθεση της πανσπερμίας κερδίζει επίσης υποστήριξη από την ανάλυση αρχαίων πετρωμάτων στη Γη που περιέχουν ισοτοπικές υπογραφές και βιογενή άνθρακα, υποδηλώνοντας ότι η ζωή μπορεί να εμφανίστηκε στη Γη πολύ νωρίτερα από ό,τι πιστεύαμε προηγουμένως. Αυτά τα ευρήματα αμφισβητούν το χρονοδιάγραμμα της εμφάνισης της ζωής και ανοίγουν την πόρτα στην πιθανότητα ότι οι πρώτες μορφές ζωής της Γης ήταν εξωγήινοι λαθρεπιβάτες.

Σκηνοθετημένη Πανσπερμία: Μια Γαλαξιακή Κηπουρική;

Προχωρώντας την ιδέα ένα βήμα παραπέρα, ορισμένοι προτείνουν τη θεωρία της κατευθυνόμενης πανσπερμίας, η οποία υποδηλώνει ότι η ζωή στη Γη δεν

ήταν ένα απλό ατύχημα, αλλά μια σκόπιμη πράξη από έναν προηγμένο εξωγήινο πολιτισμό. Αυτή η αμφιλεγόμενη ιδέα υπονοεί ότι αυτοί οι κοσμικοί κηπουροί έσπειραν τη Γη με ζωή για άγνωστους λόγους, ίσως ως μέρος ενός γαλαξιακού πειράματος ή ως τρόπο διασφάλισης της διάδοσης της ζωής σε όλο το σύμπαν.

Ξετυλίγοντας την καταγωγή μας

Οι ειπτώσεις της πανσπερμίας είναι βαθιές, αμφισβητώντας την κατανόησή μας για την προέλευση της ζωής και τη θέση μας στο σύμπαν. Εάν η ζωή στη Γη έχει πράγματι εξωγήινες ρίζες, θα υποδηλώνει ότι το σύμπαν βρίθει από ζωή, και ότι το μεγαλύτερο μέρος της πιθανώς να έχει κοινή καταγωγή μαζί μας. Εγείρει φιλοσοφικά ερωτήματα σχετικά με τη φύση της ίδιας της ζωής και τη διασύνδεση όλων των ζωντανών όντων σε όλη την κοσμική έκταση.

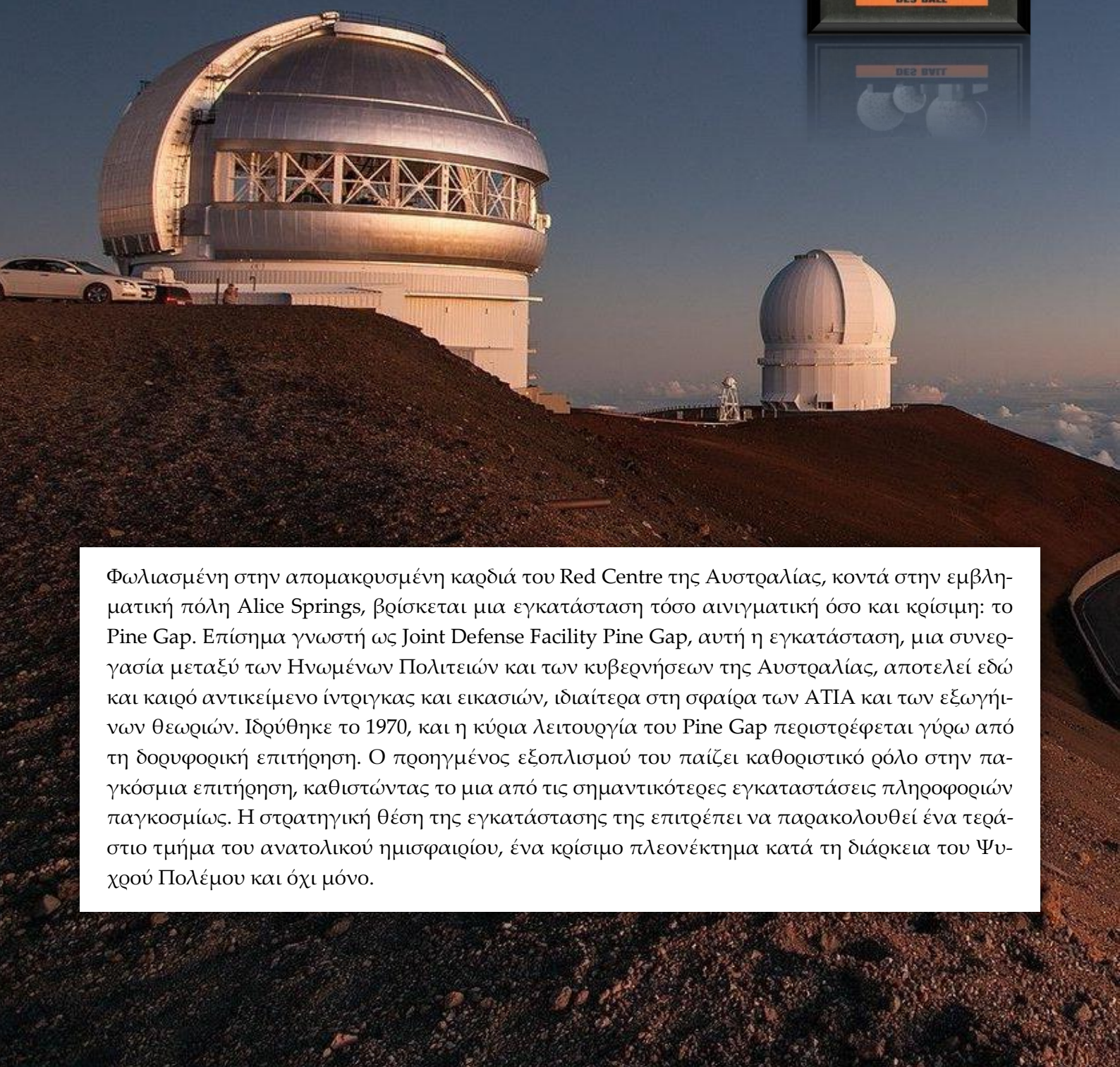
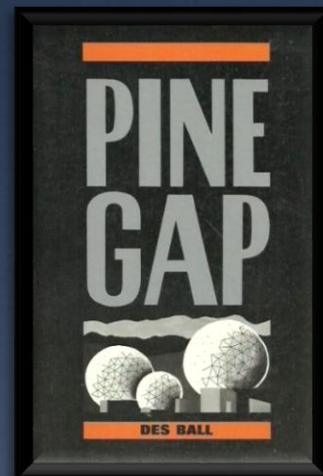
Η αναζήτηση συνεχίζεται

Ενώ η πανσπερμία παραμένει υπόθεση, η έρευνα για στοιχεία συνεχίζεται. Διαστημικές αποστολές όπως η μελέτη αστεροειδών, κομητών και της επιφάνειας του Άρη στοχεύουν να αποκαλύψουν περισσότερες ενδείξεις σχετικά με τις οργανικές ενώσεις που υπάρχουν στο ηλιακό μας σύστημα. Καθώς οι τεχνολογικές μας ικανότητες αυξάνονται, αυξάνεται και η ικανότητά μας να διερευνούμε βαθύτερα τα μυστήρια της προέλευσης της ζωής.

Η υπόθεση της πανσπερμίας προσφέρει μια δελεαστική ματιά στην κοσμική μας κληρονομιά, υποδηλώνοντας ότι μπορεί πράγματι να είμαστε εξωγήινοι, με τη γενεαλογία μας να ανάγεται στα αστέρια. Καθώς συνεχίζουμε να εξερευνούμε την απεραντοσύνη του διαστήματος και τα βάθη του πλανήτη μας, πλησιάζουμε περισσότερο στην κατανόηση της πραγματικής προέλευσης της ζωής στη Γη. Είτε βρούμε οριστική απόδειξη της πανσπερμίας είτε όχι, το ταξίδι της ανακάλυψης αναμφίβολα θα ρίξει φως στην περίπλοκη και θαυμαστή φύση της ίδιας της ζωής.

PINE GAP

Αυστραλία: Ξετυλίγοντας
τα μυστήρια στην έρημο

Φωλιασμένη στην απομακρυσμένη καρδιά του Red Centre της Αυστραλίας, κοντά στην εμβληματική πόλη Alice Springs, βρίσκεται μια εγκατάσταση τόσο αινιγματική όσο και κρίσιμη: το Pine Gap. Επίσημα γνωστή ως Joint Defense Facility Pine Gap, αυτή η εγκατάσταση, μια συνεργασία μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και των κυβερνήσεων της Αυστραλίας, αποτελεί εδώ και καιρό αντικείμενο ίντριγκας και εικασιών, ιδιαίτερα στη σφαίρα των ΑΤΙΑ και των εξωγήινων θεωριών. Ιδρύθηκε το 1970, και η κύρια λειτουργία του Pine Gap περιστρέφεται γύρω από τη δορυφορική επιτήρηση. Ο προηγμένος εξοπλισμός του παίζει καθοριστικό ρόλο στην παγκόσμια επιτήρηση, καθιστώντας το μια από τις σημαντικότερες εγκαταστάσεις πληροφοριών παγκοσμίως. Η στρατηγική θέση της εγκατάστασης της επιτρέπει να παρακολουθεί ένα τεράστιο τμήμα του ανατολικού ημισφαιρίου, ένα κρίσιμο πλεονέκτημα κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου και όχι μόνο.

Ένα Nexus για Εξωγήινες Θεωρίες

Το σάβανο μυστικότητας που τυλίγει το Pine Gap έχει προσελκύσει φυσικά την προσοχή των λάτρεις των ΑΤΙΑ και των εξωγήινων θεωριών συνωμοσίας. Κάποιοι εικάζουν ότι η προηγμένη τεχνολογία της εγκατάστασης χρησιμοποιείται όχι μόνο για επίγεια επιτήρηση αλλά και για παρακολούθηση εξωγήινης δραστηριότητας. Οι θεωρίες κυμαίνονται από την εγκατάσταση παρακολούθησης εξωγήινων διαστημικών σκαφών έως το να είναι ένα κρυφό πεδίο συνάντησης για τη συνεργασία ανθρώπων και εξωγήινων. Αυτές οι θεωρίες ενισχύονται από την παγκόσμια γοητεία με τα ΑΤΙΑ και την αδιάκοπη αναζήτηση εξωγήινης ζωής. Η περιορισμένη πρόσβαση και οι διαβαθμισμένες λειτουργίες της Pine Gap παρέχουν πρόσφορο έδαφος για τέτοιες εικασίες, παρά την έλλειψη συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων για την υποστήριξη αυτών των ισχυρισμών.

Η πραγματικότητα του Pine Gap, ωστόσο, βασίζεται περισσότερο στη στρατηγική άμυνα παρά στην επιστημονική φαντασία. Αν και η εγκατάσταση φιλοξενεί αναμφίβολα προηγμένη τεχνολογία ικανή να παρακολουθεί το διάστημα, δεν υπάρχουν αξιόπιστα στοιχεία που να τη συνδέουν με εξωγήινη έρευνα ή συναντήσεις. Όπως και η Περιοχή 51 στις Ηνωμένες Πολιτείες, η γοητεία του Pine Gap έγκειται στη μυστική φύση του και στην ανθρώπινη ροπή προς το μυστήριο και το άγνωστο.

Το Pine Gap έχει εδραιώσει τη θέση του στη λαϊκή κουλτούρα, εμπνέοντας αναφορές σε ταινίες, βιβλία και τηλεοπτικές εκπομπές. Αυτά συχνά δραματοποιούν τους πιθανούς δεσμούς της εγκατάστασης με ΑΤΙΑ και εξωγήινους, ενσωματώνοντάς την περαιτέρω στη συνείδηση του κοινού ως μια τοποθεσία αλλότριων ίντριγκας.

Το Pine Gap παραμένει μια αινιγματική παρουσία στην έρημο της Αυστραλίας, με τους θόλους του να παρακολουθούν σιωπηλά τους ουρανούς. Ενώ συνεχίζει να είναι ένας σημαντικός παίκτης στην παγκόσμια επιτήρηση και νοσηοσύνη, η σχέση του με ΑΤΙΑ και εξωγήινους παραμένει ένας συναρπαστικός συνδυασμός μύθου και μυστηρίου. Αυτό το μείγμα κρατά σταθερά το Pine Gap στη σφαίρα στρατηγικής σημασίας και λαϊκής φαντασίας, ένα μέρος όπου οι γραμμές μεταξύ πραγματικότητας και επιστημονικής φαντασίας θολώνουν εντυπωσιακά. Καθώς ο κόσμος συνεχίζει να κοιτάζει τα αστέρια και να αναρωτιέται, εγκαταστάσεις όπως το Pine Gap μας υπενθυμίζουν τις ατελείωτες δυνατότητες που μπορεί να έχει το σύμπαν και την ανθρώπινη αναζήτηση να εξερευνήσει το άγνωστο, είτε είναι μέσα στον δικό μας κόσμο είτε πέρα από αυτό.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΤΙΑ ΠΟΛΙΟΡΚΗΣΑΝ ΝΑΥΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Μεταξύ του 1963 και 1978 περισσότερα από 80 άγνωστα αντικείμενα, κυλινδρικής μορφής, είχαν αναφερθεί και επισημανθεί να πετούν πάνω από ναυτικές βάσεις των ΗΠΑ στην Ιαπωνία, κυρίως στην Γιοκοσούκα. Οι μαρτυρίες ανέφεραν ότι αυτά τα «Ιπτάμενα Φώτα» είχαν σχέση με την πυρκαγιά που κατέστρεψε ένα εμπορικό σκάφος και την πτώση ενός ελικοπτήρου που έγινε αιτία να πεθάνουν έξι άτομα.

Του **SERGIO MOREGA**

Η Ναυτική βάση της Γιοκοσούκα την δεκαετία του 1960

Ένα ζεστό αποπνιχτικό βράδυ του Νοεμβρίου του 1978, δύο ντόπιοι εργάτες οικοδομών βγήκαν για ψάρεμα έξω από το δροσερό, πέτρινο κυματοθραύστη, στο λιμάνι της γιαπωνέζικης πόλης Γιοκοσούκα. Καθώς πλησίαζε το σούρουπο, ο Μακότο Ίτο, 36 χρόνων και ο Τοσίο Χασιμότο, 25, έριξαν τεμπέλικα τις πετονιές τους στο νερό. Παρακολουθούσαν βαριεστημένα το αντιτορπιλικό Stoddard του Αμερικανικού Ναυτικού να κατευθύνεται προς την προβλήτα, στην είσοδο του λιμανιού. Ήταν ένα ήρεμο, γαλήνιο βράδυ. Μέχρι που έγινε κάτι, που τρομοκράτησε τους δύο άντρες πέρα από κάθε φαντασία. «Βγήκε μέσα από το νερό» ανέφερε ο Ίτο. «Ξετινάχτηκε από κάτω από την επιφάνεια και στάθηκε εκεί. Δεν ήταν ούτε ψάρι ούτε ζώο ούτε άνθρωπος. Είχε ύψος γύρω στα τρία μέτρα και ήταν σκεπασμένο μ' ένα παχύ, φολιδωτό δέρμα, σαν ερπετό. Είχε ένα πρόσωπο και δυο μεγάλα κίτρινα μάτια, που φαίνονταν καρφωμένα πάνω μας». Ο Ίτο περιέγραψε ένα μυστηριώδες πλάσμα που αναφερόταν ευρύτερα από τους κατοίκους της Γιοκοσούκα τις δεκαετίες του 1960 και 1970. Αυτός και ο Χασιμότο το είχαν δει καλύτερα απ' όλους μέχρι εκείνη την στιγμή. Άλλοι είχαν επιβεβαιώσει εμφανίσεις ενός σαυροειδούς πλάσματος με ανθρωπόμορφα χαρακτηριστικά, που φαίνεται να θυμίζει τον άνθρωπο-ψάρι του κινηματογραφικού έργου «Το πλάσμα της Μαύρης Λιμνοθάλασσας». Η λέξη «τέρας» μεταφράζεται Masunta στα γιαπωνέζικα. Οι κάτοικοι της περιοχής γύρω από το λιμάνι της Γιοκοσούκα μιλούσαν γι αυτό το συγκεκριμένο Masunta πολλά χρόνια – υπογραμμίζοντας πως εμφανιζόταν συχνότερα όταν εμφανίζονταν ΑΤΙΑ. Ο Ίτο και ο Χασιμότο άφησαν να τους πέσουν τα σύνεργα του ψαρέματος, έκαναν πίσω, κι αντάλλαξαν τρομοκρατημένα βλέμματα. Το πλάσμα σηκώθηκε σε όλο του το ύψος, αναδύθηκε από το νερό και στάθηκε να τους ατενίζει από μια απόσταση 25 περίπου γυάρδων. Το δέρμα του έλαμπε μέσα στο λιγοστό φως. Τα μάτια του έλαμπαν μ' ένα φως που έμοιαζε να βγαίνει μέσα απ' αυτά. Το πλάσμα έδειχνε σα να προσπαθούσε ν' αποφασίσει τι να κάνει τους δύο άντρες. Έμοιαζε με άγριο θηρίο που κοίταζε την λεία του. Τόσο απότομα όσο είχε εμφανιστεί, το φολιδωτό Masunta γύρισε και καταδύθηκε ξανά. Οι δύο άντρες ακολούθησαν με τα μάτια τις φυσαλίδες που έφταναν στην επιφάνεια, καθώς το πλάσμα κολυμπούσε προς το λιμάνι. Μετά χάθηκε. Αυτό θα μπορούσε να είναι και το τέλος του επεισοδίου, αν δεν είχαν συμβεί κι άλλα πράγματα εκείνη τη νύχτα.

Πάνω στο αντιτορπιλικό Stoddard ο δεύτερος μηχανικός Γουέην Άντονου, κοίταζε προς τη θάλασσα, όταν πρόσεξε κάτι στρογγυλό, που έβγαине από το νερό. Ο

Άντονου, ένας 36χρονος Αμερικανός από τη Νέα Υόρκη, ξανακοίταξε με προσοχή. Από την επιφάνεια τινάχτηκε στον ουρανό ένα δισκοειδές αντικείμενο, που ανάδινε μια κόκκινη λάμψη. Το αντικείμενο έκανε έναν κύκλο γύρω από το αμερικανικό αντιτορπιλικό και μέσα σε λίγες στιγμές, πάνω από είκοσι μέλη του πληρώματος παρακολουθούσαν την πορεία του. «Ταίριαζε με τις συνηθισμένες περιγραφές ενός ιπτάμενου δίσκου», λέει ο Άντονου. «Ήταν σαν πιάτο, μ' ένα εξόγκωμα στο κέντρο του κι έλαμπε σαν κόκκινο νέον. Έκανε σιωπηλά ελιγμούς στον ουρανό, και ήταν φανερό πως βρισκόταν κάτω από τον έλεγχο κάποιας διάνοιας». Λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα, στο αεροδρόμιο Ιτάκι-Σεντάι, οι γιαπωνέζοι χειριστές των ραντάρ είχαν πιάσει στις οθόνες τους το ιπτάμενο αντικείμενο. Ανέφεραν πως η ταχύτητα του ήταν γύρω στα 40 μίλια την ώρα. Το ΑΤΙΑ έγινε επίσης αντιληπτό από το πλήρωμα ενός περαστικού εμπορικού φορτηγού πλοίου. Η επαφή με το ΑΤΙΑ συνεχίστηκε για δέκα περίπου λεπτά, μέχρι που απομακρύνθηκε και πέταξε από τη Γιοκοσούκα προς τη κατεύθυνση της Γκουάμ. Μήπως είχε μέσα και το Masunta με το φολιδωτό δέρμα; Αν αυτά τα γεγονότα μοιάζουν απίστευτα, δεν είναι παρά ένα μονάχα μέρος μιας εντυπωσιακής πολιορκίας που έκαναν εκείνα τα χρόνια τα ΑΤΙΑ στη γιαπωνέζικη ναυτική βάση των ΗΠΑ. Η Γιοκοσούκα που παλαιότερα ήταν ένα μεγάλο κέντρο ανεφοδιασμού καυσίμων για τα αεροπλανοφόρα του 7ου στόλου, ήταν εκείνη την εποχή η βάση του αεροπλανοφόρου Midway. Παρόλο που οι γιαπωνέζικες ναυπηγικές εγκαταστάσεις στο λιμάνι είχαν μειώσει τη σημασία της αμερικανικής παρουσίας, η βάση εξακολουθούσε να είναι ένας ζωτικός κρίκος στην αμυντική στρατηγική των ΗΠΑ στην περιοχή του Δυτικού Ειρηνικού. Αποτελούσε ειρωνεία το γεγονός ότι οι ντόπιοι Γιαπωνέζοι φαίνονταν να ανησυχούν περισσότερο από τους Αμερικανούς κατοίκους για την απειλή των ΑΤΙΑ. «Δεν τα παίρνουμε πολύ στα σοβαρά ολ' αυτά τα πράγματα», έλεγε ο υποπλοίαρχος Ντέιβιντ Μέρφου, σαν εκπρόσωπος των δημοσίων υποθέσεων. «Έχουν αναφερθεί μερικά περιστατικά, εγώ όμως δεν πιστεύω πως επιβεβαιώνουν την ύπαρξη των ΑΤΙΑ ή πως υποδηλώνουν κάποιου είδους απειλή». Άλλες πηγές όμως, ανάμεσα στις οποίες συμπεριλαμβάνονταν και άνθρωποι που παρακολουθούσαν τα ΑΤΙΑ από χρόνια, είχαν πάρει τους ιπτάμενους δίσκους στα σοβαρά. Μερικοί ερευνητές πίστευαν πως η Γιοκοσούκα διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο. Οι εξελίξεις στην πολιορκία της Γιοκοσούκα από τα ΑΤΙΑ συμπεριελάμβαναν:

- Περισσότερες από 80 εμφανίσεις ιπτάμενων δίσκων από αξιόπιστους μάρτυρες, μεταξύ του 1963

και του 1978, ανάμεσα στις οποίες και 16 εμφανίσεις του «τέρατος» ανθρώπου-ψάρι.

- Τη σχέση των ΑΤΙΑ με την πτώση ενός ελικοπτέρου κοντά στη Γιοκοσούκα – ένα συστύχημα στο οποίο σκοτώθηκαν έξι άτομα, μεταξύ των οποίων και δύο Αμερικανοί.

- Τη σχέση των ΑΤΙΑ με μια καταστρεπτική φωτιά σ' ένα εμπορικό πλοίο, που κατασβήστηκε με τη βοήθεια εθελοντών πυροσβεστών του Ναυτικού των ΗΠΑ, αφού προκάλεσε εκτεταμένες ζημιές και απείλησε ανθρώπινες ζωές.

Αυτά τα επεισόδια φαίνεται πως άρχισαν στις 21 Δεκεμβρίου 1963, όταν ένα αεροσκάφος S-2E TRACKER του Αμερικανικού Ναυτικού, που εκτελούσε μια συνηθισμένη εκπαιδευτική αποστολή κοντά στη Γιοκοσούκα, συνάντησε κάτι που δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο. Ο υποσμηναγός Εντμουντ Μπράουν είχε μόλις οριζοντιώσει το σκάφος των γιαπωνέζικων ακτών. Εκείνη τη στιγμή, ένα μέλος του πληρώματος πρόσεξε πως δεν ήταν μονάχοι. «Κάποιος μας ακολουθεί από κοντά». Φώναξε ο ναύτης στο εσωτερικό τηλέφωνο του αεροπλάνου. «Φαίνεται να ακολουθεί κάθε μας ελιγμό». Αυτό ήταν το πρώτο καταγεγραμμένο περιστατικό ΑΤΙΑ στην περιοχή της Γιοκοσούκα. Ο υποσμηναγός Μπράουν και τα μέλη του πληρώματος του κοίταζαν πίσω τους στον ασυννέφιαστο ουρανό. Ένα στρογγυλό αντικείμενο με έντονη λάμψη ακολουθούσε το σκάφος τους, με την ίδια ταχύτητα και κατεύθυνση όπως κι αυτοί. «Αυτό που είδα είχε το παραδοσιακό σχήμα του δίσκου», εξήγησε αργότερα ο Μπράουν. «Ήταν φανερό πως είχε κάποια μεταλλική επικάλυψη, και το μέταλλο ανάδιδε μια κοκκινοπορτοκαλιά λάμψη, σαν να ήταν υπερθερμασμένο. Ήταν κάποιο είδος σκάφους, που το πιλοτάριζε κάποιος που ήταν σε θέση να μας βλέπει και να

μας ακολουθεί. Στην πραγματικότητα, είδα στο μπροστινό του μέρος μια τετράγωνη εγκοπή, που θα μπορούσε να είναι το παμπρίζ της καμπίνας του πληρώματος». Για να δοκιμάσει τους διώκτες του, ο Μπράουν έκανε μερικές μαλακές στροφές με το S-2E. Το παράξενο, αστραφτερό σκάφος παρέμεινε κοντά του. Ένα άλλο μέλος του πληρώματος, ο αξιωματικός πορείας Γκάρυ Κρόκερ, περιέγραψε αργότερα τον απόλυτο τρόπο που είχε καταλάβει το πλήρωμα. «Ξέραμε πως αυτό δεν ήταν κανένα αεροσκάφος φτιαγμένο από τον άνθρωπο. Είχαμε μια απόκοσμη κι ανατριχιαστική αίσθηση πως το άγνωστο ερχόταν αμείλικτο κατά πάνω μας. Και δεν φαινόταν κανένας τρόπος διαφυγής. Αυτό το πράγμα είχε κολλήσει στην ουρά μας». Το S-2E απείχε τέσσερα μίλια προς τα δυτικά από τη ζωτική βάση της Γιοκοσούκα – εννέα λεπτά μετά την επαφή – όταν ο λαμπερός δίσκος αποσπάστηκε από το σκάφος και πέταξε μακριά. Το γεγονός αναφέρθηκε έγκαιρα στις γιαπωνέζικες εφημερίδες, όπου ο δημοσιογράφος Μακότο Όνο έγραψε ότι το ΑΤΙΑ είχε φανεί και στα ραντάρ. Οι εφημερίδες έκαναν επίσης την παρατήρηση ότι η στενή επαφή του S-2E έγινε ακριβώς όταν το αεροπλανοφόρο USS Enterprise, που κινούνταν με πυρηνική ενέργεια, έκανε την πρώτη του επίσκεψη στη ναυτική βάση της Γιοκοσούκα. Εκείνο τον καιρό, η παρουσία πυρηνικών πλοίων ήταν ακόμα θέμα πολύ ευαίσθητο για του Γιαπωνέζους που είχαν νωπή τη θύμηση της Χιροσίμα και το Enterprise ήταν το πιο εντυπωσιακό και ισχυρά εξοπλισμένο πλοίο του Αμερικανικού στόλου. Πολλοί αναρωτιόνταν αν θα μπορούσε να υπάρχει καμιά σχέση, μήπως το ΑΤΙΑ το τράβηξε αυτή η σημαντική επίσκεψη στο λιμάνι; Μήπως αυτή ήταν η αρχή της «πολιορκίας» της βάσης της Γιοκοσούκα από τα ΑΤΙΑ; Όλα αυτά τα χρόνια, το ρεύμα των «συναντήσεων» με ιπτάμενους δίσκους στη Γιοκοσούκα φαινόταν πάντοτε να συμπίπτει – αλλόκοτα – με σημαντικά γεγονότα, όπως τα παρακάτω:

- Ένα ιπτάμενο αντικείμενο με σχήμα πούρου φάνηκε να αιωρείται πάνω από το Παράρτημα Δραστηριοτήτων του Στόλου, ενώ ένας σπουδαίος επισκέπτης της βάσης, ο αντιναύαρχος Τζέιμς Μάικελσον, εκφώνουσε ένα λόγο για την Ημέρα των Ενόπλων Δυνάμεων.

- Ένα άλλο απ' αυτά τα πανταχού παρόντα αστραφτερά ΑΤΙΑ, έκανε κύκλους πάνω από τη βάση τον Οκτώβριο του 1965, όταν βρισκόταν πάλι στο λιμάνι το Enterprise, καθοδόν για μια πολεμική επιχείρηση στο Βιετνάμ.

- Αρκετά νυχτερινά φώτα με κόκκινη απόχρωση, που πετούσαν σε σχηματισμό V, παρατηρήθηκαν κατά το

τέλος του 1976, όταν επισκέφτηκε τη βάση ο πρωθυπουργός Τανάκα.

Εκτός απ' αυτά, υπάρχει ακόμα και η καταστροφή του ελικοπτέρου. Στις 11 Απριλίου 1975, ένα ελικόπτερο CH-46 του Αμερικανικού Ναυτικού έχασε ξαφνικά τον έλεγχο του κι έπεσε σε μια κατοικημένη περιοχή, πάνω σ' ένα λόφο, δυτικά της βάσης Γιοκοσούκα. Δύο από τους άντρες που βρίσκονταν στο ελικοπτερο και τέσσερις γιαπωνέζοι πολίτες σκοτώθηκαν σε αυτήν την πτώση, που κατέστρεψε ολοσχερώς και αρκετά κτήρια. Οι ιαπωνικές εφημερίδες ανέφεραν πως ένας από τους επιζώντες είπε ότι τον συγκλόνισε «το τελείως ξαφνικό χτύπημα». Το Ναυτικό απαγόρευσε τις περισσότερες συνεντεύξεις με το προσωπικό του. Μάρτυρες που βρίσκονταν στο έδαφος επέμεναν ότι ένα σφαιρικό αντικείμενο ακολουθούσε το CH-46 και ότι το αντικείμενο και το ελικόπτερο συγκρούστηκαν στον αέρα. Το ΑΤΙΑ φαίνεται πως έμοιαζε ασυνήθιστα μ' εκείνο που είχε ακολουθήσει πριν από χρόνια τον Μπράουν. Μερικοί έλεγαν ότι το αντικείμενο είχε περάσει μόνο ξυστά δίπλα από το ελικόπτερο – κάνοντας το να πέσει στη γη στροβιλιζόμενο – και μετά απομακρύνθηκε πετώντας. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι οι αρμόδιοι δεν είπαν λέξη για τις λεπτομέρειες της ιστορίας αυτής.

Ανησυχητικά παρόμοια με το περιστατικό του ελικοπτέρου είναι και η ιστορία της πυρκαγιάς του παναμέζικου φορτηγού Belle Abeto, που ξέσπασε κοντά στην βάση – μια ιστορία που αποτελεί ίσως και την πιο περίεργη πλευρά όλης της πολιορκίας της Γιοκοσούκα. Κυκλοφόρησαν επίμονες φήμες, που ήταν αδύνατο να αποδειχτούν, ότι η πυρκαγιά προκλήθηκε από ΑΤΙΑ. Ένα όμως είναι το αναμφισβήτητο γεγονός: Το πρωί της 23ης Ιουλίου 1976, πολυάριθμοι παρατηρητές, κατά μήκος των ανατολικών ακτών της Ιαπωνίας, πρόσεξαν κάτι αλλόκοτα, κόκκινα και πορτοκαλιά φώτα, που εκτοξεύονταν στον ουρανό. Αναφορές γι' αυτούς τους ιπτάμενους δίσκους είχαν δημοσιευθεί στη Mainichi Shinbun και σε άλλες αξιόπιστες εφημερίδες. Ακόμα πιο δύσκολα μπορεί να αποδειχτεί ο ισχυρισμός δύο μελών του πληρώματος του φορτηγού – και οι δύο ήταν ναυτικοί με ελληνική ιθαγένεια – ότι έπεσε από

τον ουρανό ένα «δισκοειδές αντικείμενο» που συγκρούστηκε με το 400 τόνων Belle Abeto. Ο γιαπωνέζος ερευνητής Σίρο Κουμπότα, συντάκτης του περιοδικού Κόσμος υποστήριζε ότι υπήρχε χωρίς αμφιβολία ένα ΑΤΙΑ. «Το αντικείμενο ανταποκρινόταν σε όλες τις κλασικές περιγραφές ενός ιπτάμενου δίσκου. Εκτός από τα δύο μέλη του πληρώματος, το είδαν και μάρτυρες από την παραλία, ενώ βούταγε προς το πλοίο». Τα περισσότερα από τα 34 μέλη του πληρώματος του πλοίου δεν ισχυρίζονται πως ξέρουν τι ήταν αυτό που προκάλεσε την ξαφνική πυρκαγιά που ξέσπασε καταμεσής του πλοίου και τύλιξε αμέσως ένα μεγάλο μέρος του σε γλώσσες φωτιάς. Ο καπετάνιος υποψιάστηκε κάποια έκρηξη στα καζάνια. Πολλοί όμως από το πλήρωμα ανέφεραν ότι στα νερά τριγύρω βρέθηκαν πολλά συντρίμμια που δεν θα μπορούσαν να προέρχονται από το ίδιο το πλοίο. Πυροσβεστικά σκάφη του Ναυτικού των ΗΠΑ από τη βάση Γιοκοσούκα ένωσαν γρήγορα τις προσπάθειες τους με γιαπωνέζικα σκάφη για το σβήσιμο της πυρκαγιάς. Παρόλο που μπόρεσαν να καταστείλουν τις φλόγες, το πλοίο υπέστη ζημιές και έγειρε κατά 20 μοίρες. Το Ναυτικό αποφάσισε πως θα έπρεπε να το εγκαταλείψει και μέσα σε δύο μέρες βυθίστηκε, παίρνοντας μαζί του στα βάθη της θάλασσας τις αποδείξεις μιας πιθανής σύγκρουσης μ' ένα ΑΤΙΑ. Οι δύο Έλληνες ναυτικοί εμφανίστηκαν αργότερα στη γιαπωνέζικη τηλεόραση για να περιγράψουν το δίσκο που είδαν και ο οποίος, όπως είπαν, κατευθύνθηκε ίσια πάνω τους. Παρά τα ανεπαρκή αποδεικτικά

Η καταστροφή του παναμέζικου φορτηγού Belle Abeto, που έπιασε φωτιά στις 23/7/1976. Μέλη του πληρώματος ισχυρίστηκαν ότι έπεσε μέσα στο πλοίο ένας ιπτάμενος δίσκος, που στο τέλος το βύθισε!

στοιχεία, η ιστορία του Belle Abeto συμφωνεί με τη γενική δραστηριότητα των ΑΤΙΑ γύρω από τη Γιοκοσούκα, και αντανakλούσε τη νευρική του προσωπικού στη ναυτική βάση. Φυσικά πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι υπεύθυνοι του Α-

μερικανικού Ναυτικού – ενώ ομολογούσαν ότι έχουν συμβεί μυστηριώδη περιστατικά – αρνούνταν ότι τους ενδιαφέρει σοβαρά η δήθεν «πολιορκία» των ΑΤΙΑ. Η θέση τους όμως ήταν τελείως διαφορετική από τη θέση που έπαιρναν αξιόπιστοι μάρτυρες, οι οποίοι ισχυρίζονταν πως είχαν δει τέρατα, είχαν παρατηρήσει παράξενα ιπτάμενα σκάφη κι είχαν αποκτήσει έναν πραγματικό φόβο για την άγνωστη δραστηριότητα γύρω από τη ζωτική αυτή ναυτική βάση.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΦΥΣΙΚΟΥ

Κι όμως, υπήρξε μια εποχή που ο ελληνικός τύπος κατακλυζόταν από χιλιάδες άρθρα και πρωτοσέλιδα που αφορούσαν τα παραψυχικά φαινόμενα, τα φαντάσματα και τα αιθερικά όντα, τα ΑΤΙΑ, τις οπτασίες και τα στοιχειώματα, και όλα εκείνα τα παράξενα φαινόμενα που πρώτος μίλησε ο Τσαρλς Φορτ. Μια τόσο μακρινή και σχετικά κοντινή εποχή, που οι εφημερίδες δεν ήταν εχθρικές απέναντι στο παραφυσικό και τα ανεξήγητα φαινόμενα, σε αντίθεση με τον χλευασμό, τις διαψεύσεις, και την ελλιπείς και – πιθανός – εσκεμμένα παραπλανητική σημερινή πληροφόρηση. Μέσα από τη συγκεκριμένη στήλη θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε ένα μεγάλο μέρος από το πλούσιο και εντυπωσιακό αρχείο που έχει διασωθεί, κόντρα σε μια εποχή που έχουμε απομυθοποιήσει και καταρρίψει τα πάντα.

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΗΝ ΕΣΣΔ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΙΑ

Αν και συνήθως η κουλτούρα των UFO έρχεται από την Αμερική, πολλά πράγματα έχει να επιδείξει και η Ρωσία και ιδιαίτερα η πρώην Σοβιετική Ένωση. Τις δεκαετίες του 1960 και 1970, το πρόβλημα της εξωγήινης ζωής και των λογικών όντων στάθηκε αντικείμενο εντατικών θεωρητικών, αλλά και φιλοσοφικών ερευνών. Η Σοβιετική Ένωση φαίνεται πως είχε πάρει τα Α.Τ.Ι.Α. στα σοβαρά. Στα μέσα της δεκαετίας του 1980, ο ακαδημαϊκός της ΕΣΣΔ Βσεβόλοντ Τροϊτσκι έδωσε κάποιες νέες απαντήσεις πάνω στο εξωγήινο ζήτημα, και στις 7 Απριλίου 1980 θα δημοσιευθούν και στον ελληνικό τύπο.

«Εδώ και δεκαετίες οι επιστήμονες παρατηρούν συστηματικά τις ραδιοακτινοβολίες που έρχονται από τον περίγυρο των αστερών, με την ελπίδα να βρουν μαρτυρίες για την ύπαρξη λογικών όντων στο Σύμπαν. Το πρόβλημα της εξωγήινης ζωής και των λογικών όντων στάθηκε όλα αυτά τα χρόνια αντικείμενο εντατικών θεωρητικών, αλλά και φιλοσοφικών ερευνών. Ορισμένα από τα κύρια συμπεράσματα, στα οποία καταλήξανε στον καιρό τους οι περισσότεροι, που ασχολήθηκαν με το εξωτικό αυτό θέμα, ήταν, ότι η ζωή στο σύμπαν τα τελευταία 10-12 δισεκατομμύρια χρόνια έπρεπε να εμφανιζόταν αδιάκοπα. Ότι η εξέλιξη της τεχνολογίας οδηγεί αναπόφευκτα στην απόκτηση απεριόριστης ενέργειας, από αυτό προκύπτει, ότι οι «παλιοί» πολιτισμοί, που

έχουν στην πλάτη τους δισεκατομμύρια χρόνια τεχνολογικής ανάπτυξης, πρέπει να έχουν απεριόριστες δυνατότητες, ότι μπορούν να οικοδομούν σε κοσμικές διαστάσεις, να πραγματοποιούν διαστημικά ταξίδια με κατά προσέγγιση ταχύτητα φωτός και να επισκέπτονται άλλους πλανήτες. Ότι μπορούν να μετατρέπουν σε κατοικήσιμους ακατοίκητους πλανήτες, να δημιουργούν γύρω από ουράνια σώματα τεχνητούς οικισμούς, να στέλνουν ισχυρά ραδιοσήματα και φωτεινά σήματα σε άλλα ουράνια σώματα και γαλαξίες. Όμως δεν ανακαλύφθηκαν, τουλάχιστον επίσημα, ούτε ισχυρά σήματα, ούτε ίχνη αποικισμού της γης, ούτε οποιαδήποτε άλλα «διαστημικά θαύματα» τις τελευταίες δεκαετίες. Το αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας επιστημών της ΕΣΣΔ Ι. Σκλόφσκι (συγγραφέας του πολύ γνωστού βιβλίου «Το Σύμπαν, η ζωή, τα λογικά όντα») και άλλοι επιστήμονες αρχίζουν, ύστερα από τις διαπιστώσεις αυτές, να κλίνουν όλο και περισσότερο την άποψη, ότι ο πολιτισμός μας είναι, πιθανότατα, ο μοναδικός στο γαλαξία μας. Ωστόσο, αυτό το συμπέρασμα δεν πρέπει να θεωρείται παραδεκτό, για ποιο λόγο; Επειδή οι φυσικοί και χημικοί νόμοι, που λειτουργούν στα διάφορα σημεία του σύμπαντος είναι όπως αποδείχτηκε ταυτόσημοι. Ο Ήλιος μας είναι ένα συνηθισμένο αστέρι, όπως πάρα πολλά άλλα στον Γαλαξία. Υπάρχουν έμμεσες ενδείξεις για την ύπαρξη πλανητικών συστημάτων και σε άλλους ήλιους. Στο δικό μας και στους άλλους πλανήτες ανακαλύφθηκαν πάρα πολλές οργανικές ενώσεις. Τέλος, διαπιστώθηκε η ύπαρξη της χημικής εξέλιξης στο σύμπαν. Όλα αυτά διευκολύνουν την αποδοχή της άποψης, ότι μπορεί να κατοικούνται πολλά ουράνια σώματα και, αντίθετα, δυσχεραίνεται η επιστημονική εξήγηση της άποψης για τη μοναδικότητα της γήινης ζωής. Μα γιατί τότε δεν ακούμε και δεν βλέπουμε τους άλλους πολιτισμούς; Η απάντηση είναι ότι μάλλον τα προηγούμενα συμπεράσματα μας για τις νομοτέλειες γέννησης και εξέλιξης των κοσμικών πολιτισμών δεν ήταν σωστά. Πάντως, ο λαθεμένος χαρακτήρας μερικών παλιότερων θεωρητικών απόψεων γίνεται σήμερα ολοφάνερος.

Περιορισμοί στην ενέργεια

Οι εμπεριστατωμένοι υπολογισμοί που κάναμε δείχναν ότι οι ενεργειακές δυνατότητες ενός πολιτισμού, όσο κι αν είναι παλιός και ισχυρός, είναι πολύ περιορισμένες. Αυτό οφείλεται κυρίως στο χώρο, όπου υπάρχει αυτός ο πολιτισμός. Εφόσον πολιτισμός είναι μια κοινότητα λογικών όντων που ενώνει η ανταλλαγή πληροφοριών, μάζας και ενέργειας, η πραγματοποίηση κάποιας επικοινωνίας από την άποψη του χρόνου υπερβαίνει τα λογικά όρια (γιατί η ταχύτητα της ανταλλαγής καθορίζεται από την ταχύτητα του φωτός). Η περίπτωση αυτή κάνει όχι ρεαλιστική την ενοποίηση των αστρικών πολιτισμών σε ενιαίο, ας πούμε, γαλαξιακό πολιτισμό. Η ανταλλαγή πληροφοριών στα όρια του Γαλαξία χρειάζεται, ακόμη και με ταχύτητα φωτός, χιλιετηρίδες, δηλαδή, οι επικοινωνίες των αστρικών πολιτισμών θα είναι πολύ ασθενείς και ελάχιστα αποδοτικές. Από την άλλη μεριά, ο χώρος ενδεχόμενου αποικισμού είναι περιορισμένος για κάθε πολιτισμό. Ο περιορισμός αυτός προέρχεται από την περιορισμένη αποδοτικότητα της οποιαδήποτε πηγής ενέργειας. Ακόμη, κι ένας υπερπολιτισμός, απλωμένος σε χιλιάδες τεχνητές σφαίρες κοντά στον μητρικό αστέρα, θα έχει λίγη σχετικά ενέργεια, όπως και ο δικός μας πολιτισμός. Γι αυτό δεν πρέπει να ελπίζουμε στην έλευση ισχυρών ραδιοσημάτων και στην εμφάνιση «κοσμικών θαυμάτων». Βέβαια οι περιορισμοί που αναφέραμε, δεν απαγορεύουν τις διαστρικές πτήσεις με μεγάλη ταχύτητα, που αν και χρειάζονται τεράστιες ποσότητες ενέργειας, είναι ωστόσο καταρχήν δυνατές. Όπως και να' ναι, μεγάλη ποσότητα ενέργειας, που χρειάζεται για την εξαπόλυση του διαστημοπλοίου, μπορεί να αρχίσει να ελκύεται έξω από τα όρια του χώρου του πολιτισμού. Δεν αμφιβάλλω, ότι στα τέλη του 21ου αιώνα παρόμοιο (μη επανδρωμένο διαστημόπλοιο) θα σταλεί από τη Γη προς έναν από τους πιο κοντινούς Ήλιους.

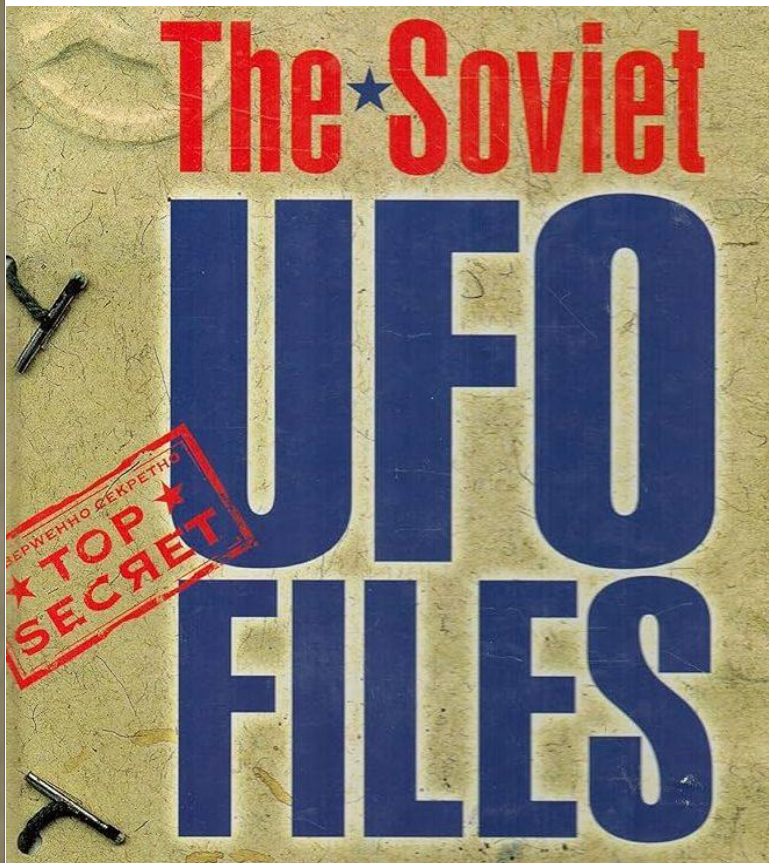
Γιατί δεν εμφανίστηκαν στη Γη

Εδώ όμως, γεννιέται το ερώτημα, γιατί δεν έχουν έρθει μέχρι τώρα στον πλανήτη μας εξωγήινα όντα, γιατί δεν υπάρχουν ίχνη, ότι τον επισκέφτηκαν στο παρελθόν. Η απάντηση συνδέεται με τη μικρή σχετικά ηλικία των εξωγήινων πολιτισμών. Ορισμένοι επιστήμονες θεωρούν ότι πριν οι εξωγήινοι πολιτισμοί φθάσουν στο στάδιο να μπορούν να επισκεφτούν τη Γη θα έχουν καταστραφεί, λόγω, π.χ., της αναγκαστικής ρύπανσης του περιβάλλοντος από τις τεχνολογικές

διαδικασίες, είτε από πυρηνική καταστροφή είτε από άλλες αιτίες. Σήμερα που αναγνωρίσαμε την ιδέα της ενεργειακής αφθονίας αβάσιμη, ας δούμε αν είναι πειστική η γνώμη για την αδιάκοπη γέννηση της ζωής στο Σύμπαν. Τα αποτελέσματα των ερευνών μας υποχρεώνουν να υποθέσουμε, ότι η εξέλιξη του ζώντος όντος καθορίζεται μάλλον από εσωτερικούς βιολογικούς νόμους παρά από τους οικολογικούς όρους του περιβάλλοντος. Υπάρχει λόγος να θεωρούμε, ότι στο Γαλαξία, όπως και στη Γη, η ζωή γεννήθηκε μια φορά πριν 4 δισεκατομμύρια χρόνια. Παίρνοντας σαν αφετηρία αυτό το χρονικό διάστημα, η διαφορά του χρόνου δημιουργίας των τεχνολογικών πολιτισμών στο Σύμπαν είναι ασήμαντη. Θα γεννήθηκαν στον ίδιο περίπου χρόνο. Αν έχουν μια διαφορά εκατομμυρίων χρόνων, αυτό το διάστημα δεν θεωρείται αρκετό, ώστε να εξελιχτεί τόσο που να καταφέρει να επισκεφτεί ή να εποικίσει το Γαλαξία του. Σύμφωνα με την υπόθεση που κάναμε, δεν αποκλείεται να έφθασε πρώτος στον Γαλαξία μας ο πολιτισμός της Γης στην τεχνολογική εποχή ανάπτυξης. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να είμαστε ο μόνος τεχνολογικά αναπτυγμένος πολιτισμός, που προπορεύτηκε από όλους τους άλλους.

Η αναζήτηση σημάτων

Ύστερα από την πειραματική και θεωρητική ανάπτυξη στα περασμένα χρόνια της στρατηγικής και των μεθόδων αναζήτησης εξωγήινων λογικών όντων, έγινε ολοφάνερο, ότι τα ραδιοκύματα είναι ουσιαστικά ο καλύτερος φορέας για την πραγματοποίηση διαστρικών επικοινωνιών. Για

την ώρα έχουν διατυπωθεί μέθοδοι, που καταργούν την αοριστία της αναζήτησης στο χώρο, το χρόνο και την συχνότητα. Το γεγονός, ότι οι ενεργειακές δυνατότητες των κοσμικών επικοινωνιών είναι αρκετά περιορισμένες, μας υποχρεώνει να στραφούμε σε αναζητήσεις πολύ αδύνατων σημάτων. Η ευαισθησία των σύγχρονων συστημάτων λήψης πρέπει να πολλαπλασιαστεί, πράγμα πραγματοποιήσιμο στα σημερινά ραδιοτηλεσκόπια. Ο Σοβιετικός επιστήμονας Π. Μακοβέτσκι πρότεινε να συγκεντρωθούν οι παρατηρήσεις προς τις λεγόμενες επιλεγμένες κατευθύνσεις – «να ακούσουμε» τους ασυνήθιστους (είναι πολύ γνωστοί στους αστρονόμους)

στόχους του Γαλαξία. Η έναρξη των παρατηρήσεων να συγχρονίζεται με τα μεγάλα γεγονότα στον περιβάλλοντα αστρικό κόσμο π.χ., με τις εκρήξεις των νέων και υπερ νέων αστέρων (κατά τις εκρήξεις η φωτεινότητα αυξάνει εκατομμύρια φορές και οι στόχοι αυτοί γίνονται ορατοί σε μεγάλο μέρος του Γαλαξία). Δεν χωράει αμφιβολία, ότι αργά ή γρήγορα σε ανάλογη απόφαση θα φτάσουν όλοι οι εξωγήινοι πολιτισμοί και τότε η αμοιβαία αναζήτηση θα γίνεται με σχετικά μέτρια μέσα. Σε λίγο συμπληρώνεται ένα τέταρτο αιώνα, που οι κάτοικοι της Γης άρχισαν ν' αναζητούν όμοιους τους σε άλλα ουράνια σώματα. Η εργασία αυτή αποκάλυψε τη γιγαντιαία δυσκολία της αναζήτησης και ταυτόχρονα μας οδήγησε σε νέες αναζητήσεις, που θα πραγματοποιούνται τώρα σε άλλο, ποιοτικά, θεωρητικό και πειραματικό επίπεδο.»

ΕΡ.ΕΝ.ΖΩ

**Έρευνα Εξωγήινης
Νοήμονος Ζωής**

www.erenzw.blogspot.gr

ΣΤΕΝΕΣ ΕΠΑΦΕΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 1978

ΤΟΠΟΣ: ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ, ΗΠΑ

ΕΓΧΡΩΜΑΤΑ ΑΠΟ ΑΤΙΑ

Πολλές είναι οι αναφορές για στενές επαφές δευτέρου τύπου που είχαν σαν αποτέλεσμα την πρόκληση τραυματισμών στα άτομα που πλησίασαν πολύ κοντά σε ΑΤΙΑ. Μια περίπτωση «καψίματος» μας έρχεται από το Κέρμαν της Καλιφόρνιας, όπου ένας αξιωματικός της αστυνομίας υποβλήθηκε σε θεραπεία για εγκαύματα έπειτα από κοντινή επαφή με ένα άγνωστο αντικείμενο. Όλα ξεκίνησαν ένα πρωινό Σαββάτου, στις αρχές του 1978, όταν ο αστυνομικός Μανουέλ Αμπαράνο είδε μια κοκκινωπή λάμψη πάνω από τη μεριά των δυτικών ορίων της πόλης και αμέσως σκέφτηκε ότι κάποια πυρκαγιά θα είχε ξεσπάσει. Φτάνοντας επιτόπου βρέθηκε σ' έναν αγρό όπου, αντί για φωτιά, συνάντησε τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του. Η λάμψη έβγαινε από ένα μεγάλο δισκοειδές αντικείμενο που πετούσε και άλλαζε χρωματισμό από πορτοκαλί σε εκθαμβωτικό λευκό. Αφού παρατήρησε το αντικείμενο για λίγα λεπτά που του φάνηκαν αιωνιότητα και καθώς προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του πως ότι έβλεπε ήταν πραγματικότητα και όχι φαντασία, άρχισε να βαδίζει στον αγρό, κατευθυνόμενος προς το σκάφος.

Όταν είχε φτάσει σε απόσταση 15 ποδιών (5 μέτρα), απ' αυτό, το ΑΤΙΑ ανυψώθηκε και αναπτύσσοντας ασύλληπτη ταχύτητα, εξαφανίστηκε, δίχως να έχει αφήσει κανένα σημάδι στο έδαφος. Όταν ο αστυνομικός γύρισε στο αρχηγείο του, οι συνάδελφοί του ανησύχησαν με το χρώμα που είχε το δέρμα του, στο πρόσωπο, στο λαιμό και τα χέρια. Έμοιαζε σαν να είχε καεί από υπερβολική ηλιοθεραπεία.

Τον συμβούλευσαν να μπει σε νοσοκομείο για θεραπεία, πράγμα που έκανε. Μετά την θεραπεία στο νοσοκομείο Φρέσνο Κομιούνιτυ, ο αξιωματικός έκανε αναφορά προς την αεροπορία, χωρίς όμως να αποκαλυφθούν ποτέ λεπτομέρειες, εκτός από τη δήλωση του διοικητή της αστυνομίας του Κέρμαν, Τζέιμς Βαν Κληφ, ότι το γραφείο του ερευνά λεπτομερώς το περιστατικό.

Καηκε απο ενα λαμπερο ιπταμενο αντικειμενο

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Σε μια νέα σημαντική συμφωνία, για συνεργασία σε όλα τα επίπεδα, ήρθε η Ερ.Ε.Ν.Ζω (Έρευνα Εξωγήινης Νοήμονος Ζωής) από την Ελλάδα, με το UAP Cyprus. Το UAP Cyprus είναι ένα εθελοντικό, μη κερδοσκοπικό ερευνητικό κέντρο αφιερωμένο στην επιστημονική διερεύνηση των Αγνώστου Ταυτότητας Αφύσικων (επίσης γνωστών ως Εναέριων) Φαινομένων που συμβαίνουν στον εναέριο και θαλάσσιο χώρο της Κυπριακής Δημοκρατίας και στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Η διεπιστημονική ο-

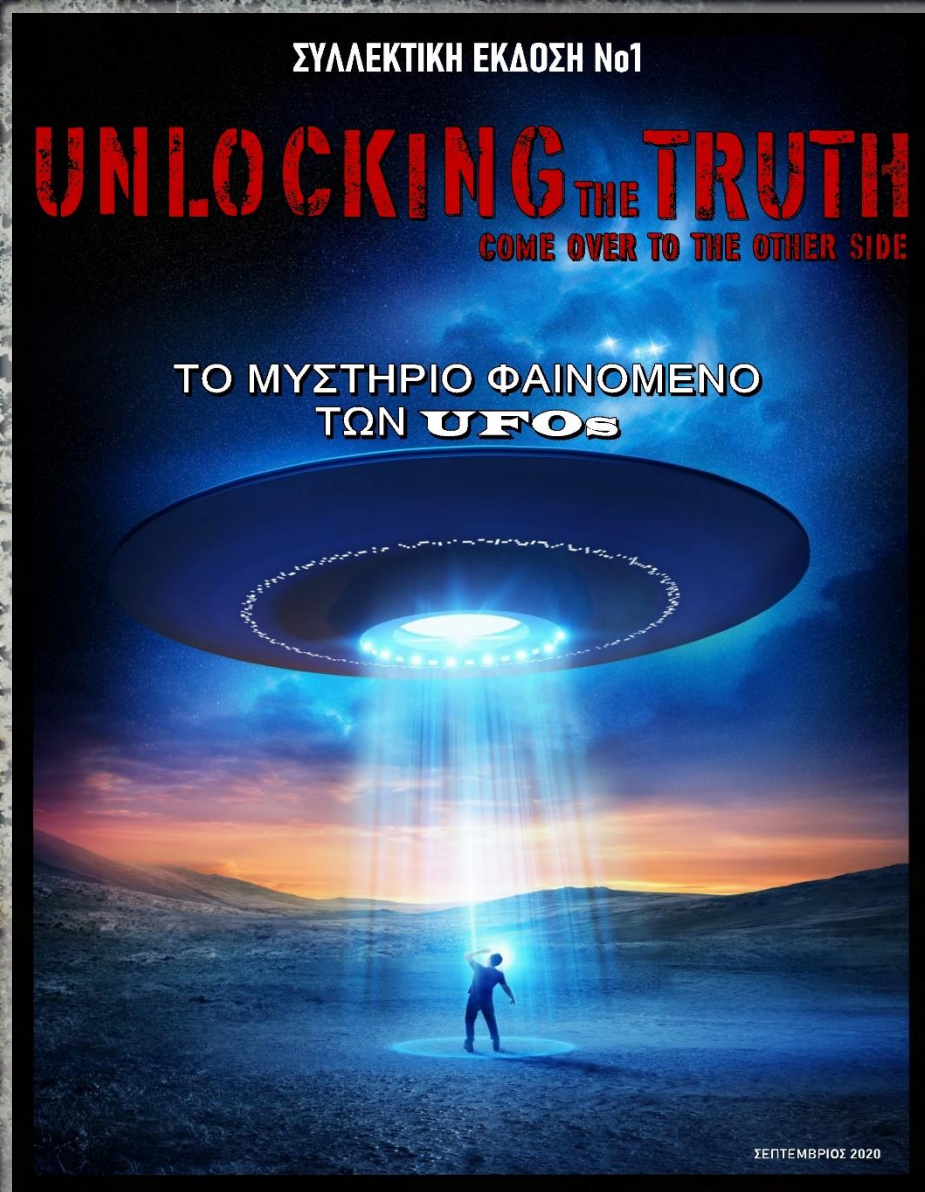
μάδα του UAP Cyprus, αφοσιώνεται στην αναζήτηση της αλήθειας με επιστημονικό τρόπο, υπόκειται σε αξιολόγηση από συναδέλφους και επιδιώκει την επιβεβαίωση των αποτελεσμάτων. Πρόεδρος και Συνιδρυτής είναι ο Δρ. Γεώργιος Φλωρίδης, PhD (Μηχανολόγος Μηχανικός), Μέλος MUFON, ενώ Αντιπρόεδρος και Συνιδρυτής η Δρ. Λίλιαν Τσάππα, PhD (Συγκριτική Λογοτεχνία), Μέλος MUFON.

Λεπτομέρειες για το έργο της UAP Cyprus στην ιστοσελίδα του κέντρου:

UAP CYPRUS CENTRE

Υπάρχουν κάποια μυστήρια που ζητούν απάντηση.
Ένα από αυτά είναι και το μυστήριο των ΑΤΙΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ

ΚΑΤΕΒΑΣΤΕ ΤΟ ΣΥΛΛΕΚΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ:

Unlockingthetruthproject.blogspot.gr

ΜΗΝ ΧΑΣΕΤΕ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ UNLOCKING
THE TRUTH ΠΟΥ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΣΤΙΣ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ερ.Ε.Ν.Ζω©